XXX

17/12 1889.

Echo muzyczne i teatralne r. 1887.

Echo № 171 z 8 Stycznia 1887.

Zygmunt Noskowski z powodu artykułu o śp. Rutkowskim prostuje niedokładności, iż tenże był u Noskowskiego nie „niedługie", lecz przeciwnie przeszło dwa lata trzymając dział i przerobił z kontrapunktu, 6 kanony, 2 waryacye na fortepian i kwartet smyczkowy, 2. fugi przygotowane, 2. sonaty, 4 fugi dubeltowe.

W Konserwatorium Warszawskim mają być zaprowadzone nowe reformy, mianowicie klas fortepianu ma być 9 podzielonych na 3 kategorye. Opłata roczna ma być podwyższona do 80 rubli. W miejsce dzisiejszego zarządu ma być ustanowiona rada pedagogiczna, do której mają być wybrani nie tylko profesorowie.

instytutu ale i artyści znakomici muzycy z czasem. Klasę wyższą fortepianu po śp. Antonim Kątkowskim objął zastępczo p. M. Makowski.

J. J. Paderewski po porzuceniu obecnym pobytu w Warszawie udał się do Wiednia gdzie prowadzić zamierza dalsze studya nad kompozycyą.

Wł. Żeleński pisze obecnie 4 aktową operę do libretta przerobionego ze Słowackiego „Balladyny".

Na konkursie Tow. muz. ogłoszonym utwory za najlepsze Scherzo otrzymały nagrodę z powodu zbytniej trudności fortepianowej Michał Biernacki (Scherzo a moll No 1); śp. Antoni Kątkowski Scherzo cis moll No 2 i Organisty Pankiewicza Canzona C dur No 3.

Echo No 172 z 15 Sierpnia 1887.

Aleksander Michałowski. Od lat 12 przebywający w Warszawie zachwycał nas swym talentem. Urodził się w Kamieńcu Podolskim 17 Maja 1851. W 7 roku zaczęła go matka uczyć fortepianu a w 10 roku grał już Concertstück Webera. W r. 1867 widząc wielkie jego postępy oddali go do konserwa- w Lipsku gdzie rozpoczął studya pod kierunkiem Moschelesa i Teodora Cocciusa. Z powodu młodocianości [illegible] dziennie 9 do 10 godzin się ćwiczył. a w roku następnym pozwolono mu zagrać na publicznym popisie Rondo Es dur z towarzyszeniem orkiestry, w następnym zaś roku [illegible] Chopina. Popisy odbyły się w przepełnionej sali i to wywarło na nim tak wielkie wrażenie że powróciwszy do domu dostał gorączki i był między życiem a śmiercią. Rodzice zabrali go na wieś

gdzie przepędził rok cały. W latach 1870-72
koncertował w Kamieńcu i Kijowie.
1872 wyjechał dla zdrowia do Francyi,
a w 1875 wystąpił w Warszawie w
Teatr. Wielk. za dyrekcyi Józ. Wieniawskiego,
a gra jego wzbudziła uznanie. Obok tej
pracy lat 10 do 12 nie opuszczał Warszawy
czyniąc tylko wycieczki artystyczne do
Krakowa i Lwowa oraz jedną wycieczkę
do Niemiec wspólnie z Barcewiczem.
Umarł d. 17/4 i 29 Stycznia 1887.

Nowości muzyczne.

<u>Feliks Gawroński</u>. Dwie nowe
kompozycye „Chant d'amour" i
Gavotte — widzimy postęp w po-
równaniu z poprzedniemi
utworami przeciętnemi.
<u>Paweł Kamieński</u>. „A la Gavotte"
która nagrodzoną drugą nagrodą

na ostatniem konkursie Tow. muz.
Oto widzimy metamorfozę, której zawdzię-
czać p. Romańską Norkowskiemu
jak nam przedstawił p. Ratkowski.
Dalej Marzyński Pankiewicz i Krapko
Grzymała Pankiewicz b. przyjemni
Cezar Cui sprawa partii kompozycji.
Widzimy że kompozytor z pewnością pomiędzy
muzykami potrafi [illegible] stanowisko
dość poważne wiedzą jako krytyk. Co
do kompozycji mają one [illegible]
[illegible] i nieprzyjemnie. Na razie
żądamy nie od niego aby ono [illegible],
[illegible] o [illegible] [illegible]
właściwego [illegible] ale [illegible]
przeciwnie nas o prawdziwem powołaniu
kompozytorskiem autora.
Gr. Sokal. 40 [illegible] na piano. Autor
niemiecki [illegible] – dość dobre.

Regina Pinkertówna obecnie już została artystką nowożeńcą wystąpiła w ubiegłym tygodniu w roli Gildy w „Rigoletto".

Pani Ludomiła hr. Mikorska z Łosk Chojniaka znana kompozytorka otrzymała od Konserwatorjum Warsz. patent na wyższą nauczycielkę śpiewu. Została uczennicą pani Marchesi Lampertiego (ojca) i Stockhausena.

Władysław Górski wystąpi w lutym w Paryżu w sali Pleyela z koncertem.

Echo № 174 z 19 lutego 1887.

Posada Juliusza Żarębskiego w konserwatorjum belgijskiem nie jest jeszcze obsadzoną. Wdowa jego mianowaną została profesorką klasy muzyki [illegible].

Koło № 179 z 5 Marca 1887.
Stanisław Niewiadomski wystąpił ze
spółki teatrów warszawskiego.
Wilhelm Troschel zmarł 2 kwie.
Koło № 180 z 12 Marca 1887.
Wilhelm Troschel był z górą przez
lat 20 ozdobą i chlubą sceny naszej.
Urodził się w Warszawie 20 Sierpnia
1820. Początki muzyki [illegible]
[illegible] Noaka, następnie [illegible].
Posiadał głos basowy metaliczny.
W r. 1861 [illegible] operacji w gardle
zaczął [illegible] 1862 wystąpił
po raz ostatni w [illegible]
Münchhausena. 1865 otrzymał
wraz z Dobrskim [illegible] i [illegible]
[illegible]
[illegible] wybornie [illegible].
Przez [illegible] przed [illegible].

zostawił około 50 pieśni kilka modlitw oraz utworów zbiorowych wokalnych. Główną zaletą jego pieśni jest melodyjność, poprawna niewyszukana harmonia oraz umiejętne zastosowanie muzyki do słów.
Piękne modlitwy oraz takie pieśni jak „Szkoda hej mój kwiatek" i kilka innych zasługują na wyróżnienie.
Echo nr 18 z 19 Marca 1887.
Nadesłano nam z Tyflisu „Echo z gór" kompozycję p. Kwiatkowskiego nauczyciela muzyki w Tyflisie. Jest to mazurek nie przedstawiający muzykalnej wartości.
Stanisław Ołowiantowski zyskał uznanie prawej krytyki muzycz., przy 2ch koncertach urządzonych gdzie przedstawił parę kompozycyj własnych.

rzecz rozmiarową jak „Rusałka czyli Dnie-
przanka” (Die Wassernixe) Suita
orkiestrowa (B dur) oraz ballada na
orkiestrę.
Pierwszy koncert Warszawskiej Orkiestry
odbędzie się 24 bm. z współudziałem
pp. Aleks. Michałowskiego i Józefa
Śliwińskiego

Emanuel Kania artysta
muzyk prof. fortepianu i kompozytor
po krótkiej chorobie nagle zmarł 16 bm.
w Warszawie.
Echo N. 182 z 26 marca 1887.
Emanuel Kania przybył do Warsz.
przed laty trzydziestu kilku i rozgło-
bił sobie uznanie jako wirtuoz i na-
uczyciel. Miał mianowicie wrodzony
dar poprawnej bardzo eleganckiej i wyrazu
w grze. Jako kompozytor miał

dużo rozmaitości szczegółowej. Jego kra-
kowiak do Wiesława Brodzińskiego
był popularnym. Jego komedyo-o-
pera „Werbel domowy" przedstawia
czasy niedoli szlachcica z ofiarą. (słowa
Grzegorzewicza) Godne wzmianki
jest także jego Ballada „Chata w
cieniu" oraz pieśni [illegible]
w [illegible], z czasów [illegible]
i [illegible] i [illegible] [illegible].
Utwory fortepianowe — jedno-
tonio — Franciszek [illegible].
urodzony we wsi [illegible] na Śląsku
w 1827 pierwsze początki muzyki po-
brał od ojca potem we Wrocławiu
1845 odznaczył się koncertami po
kraju potem dla doskonalenia
studjów przebywał 2 lata w Berlinie,
od 1850 [illegible] po raz pierwszy w

Warszawie gdzie z [illegible] powodzeniem stale się osiedlił i ożenił z córką [illegible] doktora [illegible] Warszawskiego z panną [illegible]. 1866 koncertował w Paryżu. Śp. [illegible] był jako prof. w Instytucie muzycznym [illegible] [illegible] [illegible] w Instytucie Muzycznym [illegible] się przy tem [illegible] – Ożenił też [illegible] [illegible] w [illegible] [illegible] i [illegible].

Echo № 180 z 2 kwietnia 1887.

Pianista warszawianin Gustaw Lewita dał w Paryżu w sali Pleyela koncert z powodzeniem.

W sali Erarda koncertował Józef Wieniawski w Paryżu, wystąpił też M. [illegible] [illegible] z powodzeniem

Józefowi Borowskiemu wręczono 25 Marca b. r. na zebraniu w Tow. muz. Dyplom na członka honorowego oraz wieniec od uczniów konserwatoryum.

Michał Zawadzki kompozytor muzyk zmarł 22 b. m. we wsi Zaskiewicach w Gubernii Podolskiej — Pieśń "Kum." Jorgesa na fortepian. — także do śpiewu z których cykl dobrobiony do Maryi Malczewskiego [illegible] teryi.

"Echo" N 184 z 9 Kwietnia 1887.

W księgarniach wystawiono mało znaną kompozycyą J. S. Krzanowskiego Jest to bezpretensyonalna fantazya z fortepianem na znanej piosnki "Tam na błoniu błyszczy kwiecie".

Stanisław Tarlecki [illegible] Kapelmistrz zmarł w Gostyninie.

Echo No 185 z 16 Kwietnia.

Karol Mikuli wydał przeszło 20 kom-
pozycyj, wiele z nich pozostało w manuskrypcie.
Najważniejsze z nich są na fortepian — mazurki,
a zwłaszcza pieśni i rzeczy wokalne, dwa
tria, sonaty, msza, uwertura i
muzyka do dramatu Kozłowskiego
„Mnich". /: Słownik biograficzny :/

Stanisław Sokołowski nauczyciel forte-
pianu zmarł 12 b.m. Wolny nauczał
i ... tylko dobrzy ale ... utworów.

Maurycy Dietrich nauczyciel mu-
zyki, kompoz. zmarł w Warszawie d. 6 m. b. w
wieku 70 lat, urodz. 1816 w Sandomierzu
od lat około 40 mieszkał stale w War-
szawie, jako nauczyciel fortepianu.
Kompozycje jego, z których
mało ... opublikowano.

Echo No 186 z 20 Kwietnia 1887.

Pani Artlowa wróciła z Paryża cze-
[illegible]

P. A. Sonnenfeld z Igreckiej popu-
larnych koncertów w Szwajcarskiej
Dolinie odznacza się pomysłowością
i i pracą godną uznania.

W Żytomierzu odbył się koncert p.
Andrzejewicza z udziałem panny
Jadwigi Lewandzkiej.

Echo № 184 z 30 kwietnia 1887

W dniu jutrzejszym mija lat 30 od
zorganizowania nowej orkiestry dla
muzyki artystycznej w Teatrze Kaz.,
[illegible] Igreckiego Leopolda
Lewandowskiego

Echo № 188 z 7 maja 1887.

Bonawentura Kudlicz umarł w
r. 1848.

Echo № 192 z 4 czerwca 1887

Feliks Gebethner urodz. 20 Listopada
1802 w Warszawie umarł 26 Maja
1887 – W młodszych latach [illegible]
pani [illegible] prowadząc [illegible]
był dobrym nauczycielem piana.
a następnie gdy z powodu osłabienia
oczu przenieść się zmuszony przez
składu fortepianów.
Echo № 197 z 9 Lipca 1887
Antoni Paragewicz [illegible] kon-
serwatoryum petersburskiego uro-
dzony w r. 1840 w Wilnie uczeń H.
Wieniawskiego, skrzypek, mię-
Dyr. członek orkiestry Teatru wielkiego
autor sztuki gam [illegible] umarł w Peters-
burgu d. 3 Czerw.
Echo № 200 z 20 Lipca 1887
Henryk Kosman artysta muzyk
prof. konserw. umarł nagle dnia

25 Cm. Napisał kilka kompozycyj
[illegible] w swoim czasie [illegible],
[illegible].

Akt N 206 z 16 Września 1887

Gabryel Kozmiecki urodz. 1815 wycho-
wywał się w Paryżu w kolegium polskiem
które podobnie [illegible]
[illegible] szkoły politechnicznej
w Paryżu. [illegible]
na studya [illegible]
[illegible]
[illegible]
jako [illegible]
w Akademii [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] w Kampanii Garibal-
dego — z 1848 [illegible]
[illegible] w Algierii.

Po powrocie do kraju w sierpniu 1861 posadę dyrektora opery i baletu oraz profesora śpiewu w Instytucie muzycznym. Po zaniechaniu się tejże posady oddaje się lekcjom śpiewu a z zamiłowaniem kompozycji. Z oper jego wymieniamy Rekruci czyli Rózgi wojskowe 4 akty. Francuzka opera, Czary, Dwie matki, rozstania, Pan Podstarości, Pałac fan, cacki – Prócz tego pisał muzykę do „Przeklętna" Cooper'a do lekcji śpiewu „Wieś i Warszawa", „Przed ślubem", Balet „Dziewice jeziora" i t.d. W czasie pobytu we Włoszech napisał na tle melodyj ludowej „Święto oporu" które wystawiono pod Dobrno w Rozynie. Wiele jego pieśni religijnych i obrzędowych wykonano w kaplicy zyska.

tyniackiej w Watykanie. Dalej pisał kwartety, msze, kilkanaście n „Stabat mater" na głosy żeńskie i orkiestrę kantatę, parę symfonii, wiele pieśni – Ostatniem jego dziełem była opera 4 aktowa „Esterka" której podobno tylko 1 akt ukończył on, nie tylko naszkicował. Muzyka jego skierowana była w stronę ideałów niemieckich – był jednakże wybornym kompozytorem jeszcze marsze nie mające znaczenia. znanych w tym czasie.

Echo № 208 z 24 września 1887

Ryszard Noch był dyrektor muzyki b. prof. Instytutu Muz. i jeden z bardziej zasłużonych nauczycieli fortepianu w Warszawie urodził się w Lipsku 1 kwietnia 1809. uczeń Thomasschule.

te natchnienia kompozycji Lachnera
ukończył kollegium Spohra będąc uzdolnionym
wszechstronnym pragnieniem poświęcił się
muzyce. W 20 roku objął posadę dy-
rektora opery w Kassel potem
w Dreźnie i Cassel. On to wprowa-
dził na scenę niemiecką Rossiniego
„Wilhelma Tella". W r. 1800 przyjechał
do kraju naszego i zyskał tu
sympatycznym w społeczeństwie
w ... kole. Był dyrektorem
szkolnej Warszawy. Wydał wiele
swoich kompozycji. Jego ...
... przewodniczył pracom muzyki
w Moskwie a córka ... na ...
Münchhausenowi. ...
z jego ... Teodora ...
miał ... w 1860 ... się
... na

[illegible]. W tymże 1860 znaglony
okolicznościami przeniosła się na
mieszkanie do Poznania lecz zasła-
[illegible] z nowymi stosunki, Przed 10 laty
po śmierci drugiej swej córy przy-
była znowu do Warszawy i zmarła tu
d. 14 Września br. Pozost. ~~pismem~~ i wy-
dał pismem utwory na fortepian
Requiem na 4 głosy z fort. [illegible]
z [illegible] mistrzem. Marsz
uroczysty na chór z fortep. [illegible]
[illegible] na orkiestrę — Wiele przestało
w rękopisach.

Echo No 214 z 5 listopada 1887.

Panna Baranowska występuje z koncertem 12 bm
w salach [illegible]. Uzdolniona koncertan-
ka występi w podwójnej a tak zawsze mile
widzianej roli pianistki i deklamatorki.
Ma zamiar wyjechać do Paryża celem dalszego

Przeplatania się gry na fortepianie i deklamacji:
Koło № 215 z 12 listopada 1887
Piotr Maszyński za przykładem
Lwowa zamierzył zorganizować w
Warszawie Lutnię. Po ukończeniu nauk
oddał się cały muzyce. Uczeń Noskowskiego
w harmonii kontrapunktu i kompozycji
poświęcił się zupełnie zamiłowaniom do
Konstancyi gdzie pełnił obowiązki
wśród gry grupy „Śpiewaczej” od
czasu do czasu zastępował głównego kie-
rownika. Częste wyjazdy do miast
niemieckich i szwajcarskich obeznajamia-
ły go z praktyką amatorskich chórów. Po
powrocie z zagranicy spotykamy go na
stanowisku akompaniatora chórów Tow.
muz. w Warszawie, jednego z najczynniej-
szych ówczesnych instytucyi. Nie poprzestawał
po przyjeździe do Warszawy studya, prze-

oblekają się w piękną pełnych podniosłych pomysłów formę i staje się kompozytorem. [illegible] w r. 1876 wydanych [illegible], O dziewczątku [illegible]" cieszyły się niemałem powodzeniem. Pieśni jego wydane u Gebethnera i Wolffa znajdują uznanie i powodzenie. Pieśni [illegible]. Dwie pieśni ludowe, kilka utworów solowe, wyd. na fortepian, barwny a efektowny mazurek stanowiący akompaniament do "Grajka" Lenartowicza, "Chór żniwiarzy" na głosy mieszane nagrodzony 1 premium na konkursie [illegible] pow. war., oberki oraz znajdują się także w repertuarze wariacye na kwartet smyczkowy. Z ostatniego okresu twórczości [illegible] utwory na głosy, kolędy [illegible] pieśni ludowych mazurków, kompozycyi solowych

i fortepianowych. Piękno Chopina Pol-
budzono napisano na kwartet męski i
Prócz tego pisał on referatem muzycz-
nym i Filharmonią. Pisywał sprawo-
zdania do „Gazety Polskiej” pod kryp-
tonimami i nazwiskami itd. Przetłumaczył
libretto „Rekwia” Lessinga [illegible]
[illegible] i kompozycji [illegible].
Również przetłumaczył „Manon”
Massenetta a ~~port~~ Utwory przykład
Warszawskiego w do dętni ina-
[illegible] naśladowników za Warszawą
propagandy Częstochowa za nią
Radom, Lublin a podobno i Płock
zgłosiły się do organizacji mazowieckiej
dętni.
Tymoteusz Adamowski dał się obecnie
słyszeć w [illegible]. Promenade
Concert w „Convent garden”

Angiel znakomity estetyk i filozof, kry-
tyk muzyczny pisma „The World"
dając pochwały grze artysty w której
podnosi technikę piękny ton lubo nie
wielki ale szlachetny oraz zdrowe i
nieprzesadne sentymentalizmem fra-
zowanie.

Echo N 216 z 19 listopada 1887

Tenor Bandrowski przedtem występował
w Berlinie wyjechał do Kolonii i śpiewa
tu w teatrze z powodzeniem.

Panna Jadwiga Grabowska była u-
czennica kons. klasy Strobla ostatnio
uczennica Al. Michałowskiego pragnąc
Zdobyć sobie dostateczne środki.
posiada pewną znaczną biegłość w tech-
nice fortepianowej i deklamacji
Deklamowała z rodzicielskiem słów
nie posiada zbyt donośnego głosu.

Echo N 218 z 3 Grudnia 1887
Tymoteusz Adamowski wystąpił z
koncertem w teatrze Wielkim wraz
z bratem swym Józefem
Echo N 221 z 24 Grudnia 1887
Alex. Michałowski koncertował z powo-
dzeniem w Piotrkowie i Łodzi.
Echo N 222 z 31 Grudnia 1887
Figaro donosi że Słoczewska wraz
z Józefem Wieniawskim odbyli tour-
née artystyczny po Hollandji razem,
z wielkiem powodzeniem.
Na konkursie muzycznym w Kra-
kowie Tow. muz., za najpiękniejszą
przygrywkę do psalmu 46 Kochanowskiego
na chóry i orkiestrę przeznaczono 4 Om.
spoczywające na pozostałej spuściźnie,
która zasiadła pierwszą nagrodę 300 zł
W. Żeleńskiemu, drugą 200 zł Noskowskiemu
a trzecią 100 zł Henr. Jareckiemu.

~~1848. Gazeta W.kgo Księstwa Poznańskiego.~~

Gazeta W. Księstwa Poznańskiego r. 1842.

Gaz. Pozn. Ks. Nr 17 z 21 Stycznia 1842.

p. z Gaz. Lwow. z Warszawy p. Wspomnienie

Józefa Krogulskiego artysty i kompozytora

Dnia 12 b.m. pochowano go po poprzed-
niem requiem Kozłowskiego wykonanem
przez Wielką orkiestrę pod dyrekcyą Nidec-
kiego. ~~Nad grobem ... był w Tarnowie~~
Śpiewano hymn z nabożny Petrażyckiego pod
jego przewodnictwem. Krogulski
urodził się w Tarnowie w Galicyi i w
14 roku już występywał. Przez 4 lata prze-
wodniczył chórowi który zebrał z uczniów
zaś w szkole śpiewu Kasacelnego. Umarł
w 25 roku życia. Podczas spuszcza-
nia ciała do grobu śpiewano grobo-
wy hymn jego kompozycyi. X Kanonik
Lutowski miał piękną i rzewną mowę.

J. M. Wielicki.

Tamże sam N° 17.

Dalszą prenumeratę na [illegible] na for-
tepian mojej kompozycji wychodzącej na
już roku 6 zł polskich przyjmuję do 12 lutego
rb. w mieszkaniu mojem na Wodnej ulicy
N° 5 u Grabowskiego. E. Kaczorowska.

G. W. X P. N° 19 z 24 Stycznia 1842.

Odbyła się tu przed kilku dniami próba kon-
certu Macieja Ładowskiego przybyłego
tu dotąd z Warszawy starszego brata owego
Kazimierza który przed rokiem tak
nieszczęśliwie dał się nam poznać. P.
Maciej również jak Kazimierz na wzór,
swej znakomitej się artystowskiej rodziny.
Na próbie tej wykonano także uwerturę
z opery „Noc Syberyjska" utworu
Pana K. W. Pomimo że orkiestra nie była
obsadzona i po części przytomni miejsca
przyzwoicie oddać nie umieli, wy-

Koncert to wszelką przyjemność zarówno
zebranym miłośnikom i tylko głębokim
między nimi znawcom sprawiło.
„Rapsodię genialną tęsknotą dum tego kraju
czułych melodii, pełno brzmiące punkty
allegro z adagio porywa stroną, scherzo,
tym fletu drogie nowe rozkwita wio-
sna, armie z zatrzymaniem z C moll
na G Dur również pełno jest krasy:
Koncert Kątowskiego odbędzie się we pier-
wszych dniach przyszłego tygodnia.
B. M.

Amatorowie muzyki (Poznań) Dedykacja,
koncert wokalny i instrumentalny na
dobro Tow. naukowej pomocy.
Dnia 26 Stycznia odbędzie się koncert
M. Kątowskiego

Gaz. W. Ks. Poz. N. 25 z 31 Stycznia 1842
W tych dniach wyszedł marsz ułański

na pianoforte przez J. Krzowskiego
w Stefańskiego i Szczepańskiego księgarzy.
M. Ignacy Ładowski dziękuje Panu Ignacemu Sieblowi
za tonu wyreparowanie którego przed.
Skład fortepian w Lindnowskie Falka Parnowi
Gazeta Codz. Nº 28 z 3 Lutego 1842.
Raconrent podpisany M. Ładys (?) sprawę
z koncertu Macieja Ładowskiego
skrzypka z Warszawy zaznacza, że
co się tyczy grania Pana Ładowskiego,
to wiele ten wydał ambicji pracy
bo pomimo braku gładkości w ręku
prowadzenia smyczka umyślnego i poważnego.
wiernej gracji poznać w dasz się jego,
widać wiele delikatności muzykalnej i w
tonacjach i sprawność zbyt dużej w naszego
do pewnego, do którego się wybiera.
Na wstępie wykonany został uwertura
pana K.K. do opery „Noc zyblońska”

możliwie tylko treść myśli zawartej
w sposób samej tak jest charakterystyczny,
że już słyszącego każdy zapamięta poczyna
się nie można także rzetelnie wyrazić
w ocz abstrakcyj nie będzie tem samem.
Tekst zaczynający z latami ciemnieje pobyt
autora przekonywa nas że on wdał at
się przesąd i oddać to co sam widział i
czego sam doznawał. M.

G. K. P. N. 07 z 14 Lutego 1892.

M. A. Schulz z Berlina nadesłał
sprawozdanie: Piosnki polskie
z towarzyszeniem fortepianu złożone
przez G. Waykowskiego. Zeszyt II
składem nie pięknie i melodyjne
N. 1. Pogwizdy z Wasilewskiego G dur 6/8
N 2 Marzenie A. Ortwińskiego F dur 6/8.
N 3 Pieśń gminna Pola F dur 3/4
Drugi koncert Zalewskiego 14 kop.

Na koncercie tym odegrano symfonię
Wrońskiego złożoną z jednostajnych i
szumnych tonów i akordów pomimo [illegible]
swej podobała się bardzo. [illegible] jest
między innemi koncert [illegible]
[illegible] Witte [illegible] [illegible].
Panna Szamińska znana powo-
szechnie ze swego talentu śpiewaczka
[illegible] [illegible], od czasu
panny Kaplińskiej swego czasu
pierwszej śpiewaczki w Warszawie
a teraz w Moskwie nigdzie tak
pięknie i prześlicznie nie śpiewa.
E. Pate otrzymuje w Poznaniu
Akademię muzyczną i [illegible] się.
W Poznaniu otwierają teatr pol-
ski pod dyrekcją [illegible]
(z Krakowa [illegible]) przyszłego — teatr niemiecki
otwiera się dopiero jest [illegible]. itp.

G. W. ks. P. № 233 z 6 Października 1842
Wyszły świeżo w Nowej księgarni w Poznaniu Piosnki ludu wielkopolskiego z muzyką ułożonemi przez J. Lipińskiego

G. P. № 237 z 11 Października 1842
Będziemy mieli stały teatr w Poznaniu. Przed kilku dniami pozwolono Dyrektorowi Vogt aby pod swoim zawiadowstwem obok niemieckiego i stały teatr polski urządził.

G. Pozn. № 267 z 15 Listopada 1842
W Tygodniku literackim № 42 zawiadamia się pomiędzy innymi i o tutejszym zbiorze „Trois Mazurkas pour le Piano par F. Chopin przez M. G. Szulca.

G. Pozn. № 284 z 5 Grudnia 1842
Moniuszko w Wilnie wydał I prenumeratę na Śpiewnik domowy.

w których zamarza się dawniej przy
czynieniem Nowakowskiego w Warszawie
a Wojtkowskiego w Poznaniu wyda-
wnictw śpiewnej, których dziś ogromną łatwość
nam nastręcza łaskawość z ustosowania
muzyki do myśli nam słowem złotów
wymienionych, tak potem się artyści
kompozytorowie dzieciom wszędzie, wyraź-
nie normalnie dają.

Gazeta W. go Ks. Poznańskie w r. 1843.

G. Poz. N 7 z 9 Stycznia 1843
Teatr polski w Poznaniu organi-
zowany p. Dagl zebraniem grona
aktorów polskich pod przewodnic-
twem Ancyca. Pierwsze przed-
stawienie 12 tm.

G. W. Ks. P. N 37 z 13 Lutego 1843.
Poznań muzyka. Amatorowie muzy-
ki dadzą koncert w sali bazarowej.

Poznańczyk Abel Nador:
Kadowski dał koncert

G. Ks. P. N 41 z 17 lutego 1840.

Z Krakowa donoszą iż dawno od-
dawana szkoła na fortepian Pa-
na Nowińskiego wyszła u D. E.
Friedleina. Część I składająca
się z zasad muzyki i mechanizmu dotycza-
nia gry fortep. Uwagi przedstawio-
ne są jasno i zwięźle podane
rozdział o gamach i ozdobnikach
wybornie wytłumaczone. Część II zaj-
muje praktyczną stronę gry i
zawiera ćwiczenia. Część trzecia III
wyjdzie za parę tygodni.

Wszystkie zamieszczone sprawo-
zdania o Abel Nador tudzież
i innych czasami z koncertów
pomniejszych artystów Poznań.

Przybył do Poznania Szczepanowski
sławny gitarzysta.

G. W. K. P. N. 132 z 9 Czerwca 1840.

Stanisław Szczepanowski da po raz ostatni swój koncert na gitarze w wielkiej sali Bazarowej.
Przedmioty koncertu 1. Wielka fantazya na śpiewy narodowe.
2. Czwarta fantazya na 12 majorów Ferdynanda Sora i ofiarowana Kalkbrennerowi, którą p. Szczepanowski wykona jedną wariacyą tylko lewą ręką. 3. a. Przypomnienia z Irlandyi b. Ostatnie rozżalenie marnotki
4. Wstęp z koncertu ułożonego na pieśni narodowej przez Gubera
5. Dwa naśladowania głosu młodej i starej kobiety.
Bilet wejścia 1 talar.

G. W. k. P. N 161 z 10 Lipca 1840.
Wyprawy zarząd biblioteki Warsz.,
skąd zawiera o zamianach [illegible]
ego o nielicznych [illegible] J. I. Kraszewskim

G. P. N. 168 z 21 Lipca 1840.
Jadwiga Brzowska dała 20 Lipca
koncert na fortepianie.

Kurjer Lwowski N 333 z 1 Grudnia 1889.
Friedrich Chopin als Mensch und als
Musiker. Pod tym tytułem wyszła w
Lipsku wydawnictwo szczytnie znakomita
Monografia Fryderyka Niecksa przerobiona
pomnożona z angielskiego przetłumaczona przez Wilhelma Langhansa.

Kurjer Lwow. N 336 z 4 Grudnia 1889
Józef Śliwiński znakomity pianista
polski który zdobył przyrzeczoną sławę za granicą wystąpi z koncertem w Krakowie 4 bm
potem przybędzie do Lwowa.

K. L. N 340 z 11 grudnia 1889.

Gwelna orkiestra zawiązała się w Krakowie złożona z 27 członków przeważnie z rzemieślników. Kierownikiem i nauczycielem tej orkiestry jest p. Sieroszewski a założycielem prezes tow. weteranów [illegible] i inspektor straży ogniowej p. Kaszycki.

K. L. N 347 z 16 grudnia 1889.

W Warszawie zmarł w 60 roku życia zasłużony muzyk i kompozytor Władysław Wiślicki kierownik chóru Tow. muz. i nauczyciel śpiewu w szkołach miejscowych. Zmarły był bratem redaktora Przeglądu Tygodniowego.

K. L. N 349 z 17 grudnia 1889.

W Poznaniu zmarł Roman Stadniarski urodz. w 1826 poświęcił się studyom prawniczym. Po złożeniu egzaminu auskultatorskiego a następnie referendaryuszowskiego, wybierał się już do Berlina

na ostatni egzamin, gdy nagle ówczesny
minister sprawiedliwości Friedberg wydał
rozporządzenie zapowiadające aplikantom po-
lakom że posady sędziowskiej w Poznań-
skiem nie otrzymają. Rozporządzenie to
ścignęło stanowczo na cały żywot czło-
wieka, który nie chcąc zdala od kraju pra-
cować, natychmiast karyerę prawniczą
porzucił i rozpoczął dawać lekcye
muzyki, do której od dawna miłość nie od-
kąd zamiłowanie i której doskonałym
był nauczycielem.

K. L. N 350 z 18 Grudnia 1889.

Antonina Kosowska wydała sprawozdanie
za rok ubiegły. Ogółem wypożycza-
la książki 00 razy. Z wypożyczonych najpoczytniej-
szym jest Ksiądz w tłumaczeniu No-
wakowskiego o Skarbnicy jakoteż wo-
łowym konwencie kontrowersyjnym.
J. 12 Mapa 6.

Lutnia brała udział w wieczorkach ku uczczeniu rocznic narodowych i koncertach dobroczynnych etc. Wykłady śpiewu chóralnego i solowego rozwijają się pomyślnie. Przychód wynosił 2214 złr. pozostałość kasowa 94 złr. Rozchód wynosił 1804 złr. zapas 189 złr. Ogólny zapas 280 złr. Zaległości członków wynoszą 166 złr. Ogólny stan czynny 1253 złr. Członków czynnych 103 wspierających 225.

Nr 3. Z kroniki (prawdopodobnie) w Listopadzie 1887 zanotowano.

Bobiński Henryk pianista, zdający egzamin w szkole dram. muz. Tow. Filharmonicznego w Moskwie. Uzyskał dyplom I stopnia i powołany został na profesora klasy fortepianu. Na odbytym akcie otwarcia szkoły w Październiku 1887 wykonano także i skomponowane przez Bobińskiego

mentowy na orkiestrę.

Dnia NB. W r. 1411 na dworze Jagiełły był Kapelmistrzem (magister capellae) p. Jan Słoń pierwszy jak się zdaje biskup polski.

NB. W Sierpniu 1888 umarł w Paryżu kompozytor Edward Okatowicz. Napisał muzykę do przeszło 200 pieśni. Ostatnią jego pracą kompozytorską była opera „Trois Devins" która doczekała przychylnego przyjęcia.

~~Wyjaś~~ NB. Wyjaśnienia str. albao i serenas czyli serenady znajdują się w Teoryi poezyi Badkiewicza na str. 253.

Kr. L. N 256 z 24 Grudnia 1889.

Alma tenor opery berlińskiej stara się o występy gościnne na scenie warszawskiej w ciągu Stycznia prz. r.

NB. W Teoryi poezyi Bańkiewicza na str. 404 znajduje się wzmianka że w r. 1764 Kabliczki napisał operę „Obrona Trębowli" do libretta napisanego
×1741 †, 1825 ×1750 + 1807
przez Karpińskiego i Kniaźnina nad. (N. Teatr Bogusławskiego otwarty został jednak dopiero w 1765 w listopadzie w Warszawie!) (?)./.

K. L. Nr 360. z 29 Grudnia 1889.

Pan Gall przebywający obecnie we wiosce Kory niedaleko Krakowa napisał temi ostatniemi czasy wiele rzeczy kompozycyi. Przed kilku tygodniami pojawił się nakładem Donebaurta w Lipsku jako opus 9 czwarty zeszyt składający się z 8 pieśni z tekstem polskim i niemieckim w których każda pod osobnym akompanjamentem. Niedawnemi czasy wydał również u Donebaurta pięć pieśni Moniuszki harmonizowane na chóry męskie, które w tem mistrzowskiem opracowaniu wiele zyskały.

NB. W Teoryi poezyi Bełcikowicza na str 364 znajduje się wyjaśnienie wyrazu Divertissement.
Na str 371 znajduje się opis początku opery włoskiej.

Kr. L. N 2 z 2 Stycznia 1898.
Józef Wieniawski poślubił p. Melanię Hilzheimer Schultkoffówne z Drezna.

NB. Co do teatru w polsce patrz W. Pola Pamiętnik do literatury polskiej str 21, 28, 47.

NB. Marsza Dąbrowskiego przypisuje ks. Józefa Wybickiemu (Pol Pamiętnik 61).

NB. Co do założenia teatru polskiego przez W. Bogusławskiego tudzież jego życiorysu patrz Pamiętnik do literatury XIX wieku W. Pola str 170.

Co do teatru polskiego we Lwowie — życiorys Jana Nepomucena Kamińskiego patrz str. 174.

Co do K. Lipińskiego patrz str 174.

Tygodnik Ilustrowany r. 1888 I półr.:

Tyg. Ill. № 266 z 4 lutego 1888.

Tymoteusz Adamowski urodz. w r. 1859 był uczniem Kons. Warsz. potem kształcił się w Paryżu a w końcu wyjechał do Ameryki gdzie wkrótce takie uzyskał uznanie iż zamianowany został prof. skrzypiec w Kons. w Bostonie.

Karol Gregorowicz należy do gwiazd wschodzących ale świetnych urodził się z polskiej rodziny w Petersburgu w r. 1867 już w dzieciństwie grywał na skrzypcach i na fortepianie, do 15 roku życia kształcił się w Moskwie pod kierunkiem prof. Besiekirskiego przez 8 lat uczył się potem na stypendium Towarzystwa Muz. w Warszawie następnie pracował w Moskwie pod kierunkiem Henryka Wieniawskiego a następnie

w Wiedniu. Ostatecznie się wykształcenie otrzymał w Jerozolimie. Pomimo młodego wieku ojciec (?) przy koncertach swoich koncertował w Berlinie, Dreźnie, Pradze (?), Londynie, Medyolanie, Lizbonie, jest już kawalerem portugalskiego orderu Zbawiciela. Uczony (?) otoczył (?) pod Arcidiacono (?), a otrzymał od miłośników swego talentu w darze.

Józef Śliwiński pochodzi z muzykalnej rodziny. Ojciec jego jest wybornym organistą imieniem Grzegorz, obecnie jest prof. w ... Początkowo nauki pobierał w Berlinie pod kierunkiem Stiebla, następnie we Wiedniu u Leszetyckiego — Dziś 22 letni ten młodzieniec koncertami swoimi w Wiedniu i Warszawie zwrócił na się powszechną uwagę.

Mieczysław Sarnicki mianowany został profesorem gry skrzypcowej w konserw. w Odessie.
Tyg. Ill. N 279 z 5 Maja 1888.
Zmarł Jan Wasiński muzyk w Aix la Provence we Francji.

Tygodnik Illustrowany r. 1889.

Tyg. Ill. N 338 z 22 Czerwca 1889.
Teatr mały ma wystawić operetkę p. Wł. Millera syna znakomitego śpiewaka pt. „Król Migdałowy”
Tyg. Ill. N 339 z 29 Czerwca 1889
Helena Hermanówna opuszcza scenę Warszawską.
Tyg. Ill. N 340 z 6 Lipca 1889.
W Wilnie zmarł Władysław Szachno muzyk kompozytor i nauczyciel [illegible]
Tyg. Ill. N. 357 z Paźdz. 1889.

Władysław Miller barytonista dawniej artysta opery Warszawskiej osiadł na stałe w Moskwie jako nauczyciel śpiewu.
Tyg. Ill. № 357 z 2 listopada 1889.
Emma Harman po opuszczeniu sceny Warszawskiej ma śpiewać w Magdeburgu.

Tygodnik Illustrowany r. 1889 I półrocze.
Tyg. Ill. № 315 z 12 Stycznia 1889.
Felicya Bogdaszewska pianistka zmarła w San Remo.
Tyg. Ill. № 320 z 16 lutego 1889.
Gustaw Lewita po kilkumiesięcznej chorobie zmarł w Paryżu na zapalenie mózgu w wieku 35 lat. Urodzony w Płocku kształcił się w Warszawie. Po ukończeniu gimnazyum wyjechał do Wiednia na Konserwatoryum. W Warszawie profesorami jego byli Münch.

ginera, Sowoty i Strobl. W Wiedniu
uzyskał złoty medal, potem pojechał do
Paryża gdzie [illegible] się zarazem
jako u Marmontela. W r. 1878 r.
sprowadził go Kątski z Paryża do Warszawy
ofiarując mu stanowisko prof. wyższej
klasy gry fortepianowej Institu-
tu Muzycznego Warszawskiego. Po ośmiu
latach przeniósł się do Szwajcarii i odbył
podróż artystyczną po Europie i Ame-
ryce. Obecny punkt oparcia miał w Paryżu
za pośrednictwem [illegible]
ks. Alençon dostał się na dwór wie-
deński gdzie [illegible]. Na kon-
certach jego w Paryżu zbierała się pa-
ni śmietanka — Podróżował
też wiele po całej Europie a
potem do Ameryki. Wszechstronność
[illegible] artysty, [illegible]

mowy też być grać i usposobienie jego
najdotkliwszego niespodziewanego przebudzenia
tego równowagi i odbijało się naj-
fatalniej na wykonaniu najulubień-
szych jego utworów i dorywczo przy-
jemne i sympatyczne otoczenie
usposabiającego jego do wypoczynku.
Tyg. Ill. N 325 z 23 Marca 1889.
W Warszawie umarł Karol Müller
kompozytor i nauczyciel muzyki ojciec
artysty malarza tego samego imienia.
Tyg. Ill. N 329 z 20 Kwietnia 1889.
Piotr Maszyński dyrektor dotąd
napisał muzykę do scen Warszawskich
Dramatu Romualda Grabow-
skiego pt. „Bornta".
K. C. N 6 z 6 Stycznia 1890.
Józef Nikorowicz muzyk umarł tymi
dniami w Dyrowie przeżywszy lat 66.
Jest on twórcą chorału: „Z dymem pożarów".

Echo muz. i teatr. № 195 z 25 Czerwca 1887.

Pablo Sarasate bawiący w Hiszpanii donosi
w liście do jednego ze swych przyjaciół że w
chwili obecnej oklaskuje Madryt znakomitego
wiolonczelistę którym jest niejaki Mirecki
polak. Ciesząc się uznaniem kół arystokra-
tycznych i dziennikarskich stolicy hiszpanii,
p. M. ma podobno objąć niebawem dyrek-
cyę miejscowego konser. muz. Mirecki jest
synem emigranta polskiego który służył
w wojskach napoleońskich. Rodak nasz
podobno nie mówi po polsku.

Echo muzyczne i teatralne rok 1889.

Echo № 276 z 12 Stycznia 1889.

Wł. Mierzwiński bawił kilka dni w Warszawie
i śpiewał na zebraniu muzycznem redakcyi
Kurjera Warszawskiego.

Józef Wieniawski bawi w Warszawie i
wystąpił tak z własnym koncertem ja-

którzy i na wieczorkach (np. W. Dla opracowa-
nia S. Kleczyńskiego jest W. wykonaw-
cą inteligentnym, wytrawnym i pracowitym.
Jako wykonawca ansamblów jest on jed-
nym z pierwszych w Europie, jako wykonawca
utworów charakterystyki głównie wymagających
zdolności się odznacza zawsze nadto obdarzo-
ny wyborną i dobrze wykształconą pamięcią
zarówno do transpozycyi utworów muzycz-
nych, interesował zawsze swemi występ-
ami. Ujemną stroną działalności ar-
tystowskiej W. jest pewna maniera pole-
gająca na zbyt ostrych akcentach, odbie-
rająca myśli muzycznej jej płynność i cią-
głość. Maniera ta stosowana do wszystkich
bez wyjątku kompozycyj, dawała tam tylko
dobre rezultaty, gdzie nie sprzeciwiała się
ich charakterowi — w przeciwnym razie
raziła. — Oprócz działalności jako

-wistowi Wł. prowieca się takie kompozycji
Przeto, że nie zawsze są szczęśliwe —
mało tu inwencyi - forma dobra zresztą;
gdy idzie o elegancyę wdzięczna.
<u>Adam Münchheimer</u> bawi obecnie we
Włoszech dokąd udał się w interesie opery
swej „Mazepa" i oddał takowe do rąk
Dr. Ricordi'emu — który ją przełoży
na język włoski Wł. Edgardo Miller (syn).
Echo N 277 z 19 Stycznia 1889
<u>Józef Śliwiński</u> dał koncert. Kleczyński
w sprawozdaniu swem zaznacza że spra-
-wdził on zupełnie wszystkie nadzieje, ja-
kie w nim pokładano. „Śliwiński jest wir-
tuozem młodym i był świeżo z pod [illegible],
dla prof. Leszetyckiego wyszedłszy abyśmy
o jego indywidualności artystycznej i osobi-
stym kierunku w sztuce ostatecznie
sądzić mogli, to jednak co gra wykonywa

z takiem wykończeniem pod względem
technicznym a z uczuciem taką prawdą du-
chową że obiecuje stanąć między pierw-
szymi. Piękny bogaty ton — wykończona
gra oktawowa wytworność w opra-
cowaniu i styl wierny oddający wy-
bornie myśl każdego kompozytora bez
jej wypaczenia lub zmanierowania.
Przedstawiła się następnie po Skrzyńskim
panna Marya Wąsowska uczennica
prof. Szlosera której wybitne a
zainteresowanie wykonaniem swoim
uwydatniła wysokie wyrobienie i tem-
perament artystyczny.
P. Władysław Górski z uczuciem pro-
grał andante własne p.t. „Ostatnie [Francuski]
i miłostki." i muzyka i kompozytorski
poziom niski. Dobrze by o takich przy-
gadankach.

Echo muz. N 279 z 2 lutego 1889.

Józef Sikorski urodz. 1813 w Warszawie syn ubogich rodziców przez których wychowany, został zapisany w Liceum Warszawskiem pod dyrektoratem Bogumiła Lindego i uczęszczał w niem 4 klasy. Tam również otrzymał pierwsze wykształcenie muzyczne. Zaś do niego przybyły najpierw lekcye śpiewu udzielane uczniom Liceum przez ks. Stefaniego który widząc wyróżniającą się zdolności i pilność Józefa przed- [illegible] klasy i wspomniał o nim dyrektorowi świeżo założonego konserwatoryum Elsnerowi. Elsner bywał niekiedy na lekcyach śpiewu i wkrótce sam miał sposobność ocenić poważne muzykalne dziecka i zachęcał Sikorskiego aby w wolnych od zajęć godzinach [illegible] uczęszczał

do konserwatoryum. Mimo wielkich trud-
ności i przeszkód udało się Sitkowskiemu za-
pałem gra fortepianowa lecz lekcyi
w konserwatoryum trwała tylko dwa;
Dawano i raz na tydzień a w domu for-
tepianu nie było. Pilnował on jednak
w klasie prof. Taranka (cello) wy-
ników pobił S. Gdy to zrozumiano pozwolono
mu w niedziele i święta grywać w kon-
serwatoryum. Potem korzystał
S. z lekcyi harmonii które mu Ja-
warek sam ofiarował. Na tem
skończyły się studia muzyczne Sitko-
wskiego. Gruntowna wiedza jaką
zdobył później jest nie tylko wytwo-
rem i własnej pracy była owocem.
Utrzymując się za skromnych lekcyi
(i to przeważnie nie muzyki) czytywał
i studiował dzieła teoretyczne o muzyce.

wyrabiał w sobie odrębność i oddzielności
pedagogiczne tak że wkrótce potem
Szymanowski mógł go polecać innym
jako nauczyciela muzyki do Płocka.
Pracowanie z równą samodzielnością
bez żadnej pomocy wydoskonalił się
w językach niemieckim i francuskim.
Śmierć ojca i obowiązek utrzymania
matki i siostry zmusiły go znowu
do Warszawy, gdzie do muzyki stał
w nim wielki. — J. Kleczyński.
Echo N 280 z 9 Lutego 1889.

Józef Ostrowski (ciąg dalszy) Z pracowitości
wyprzedzający fortepian o wiele aspektów
i trwałą pracą dziś jego krzywd — po
dobraniu i cięższych fortepian i dobrze
on wszystko sięga i twardą pracą.
Przerobił także cały kilka na gimnazjum
w domach prywatnych u Ostrowskiego,

Rybie i t.d. W 25 r. osiedlił się i odtąd mieszkał stale w Warszawie zajmując się udzielaniem lekcyj muzyki a przytem i własnem kształceniem. — Słowniczek muzyczny Kossa przypadkiem kupiony u antykwaryusza pierwszy raz, zwrócił uwagę Sik. na ważność teoryi muzyki i był bodźcem do wyuczenia języka w tym przedmiocie studyów. Jednocześnie studya teoretyczne posuwały się coraz dalej a znakomite dzieło Marxa o kompozycyi stało się podstawą wiedzy [illegible], której później w swym „Doręczniku muzycznym" oraz licznych artykułach. Początek pisarskiej karyery Sikorskiego był następujący: Przyjaciel jego Antoni Czajkowski poeta przypadkowego dowiedzie zastał

go pierwszego - dla siebie jedynie ro-
czniczy opracy Domowego „Kontrabandzie",
że "Zachęcony otrzymanem i gruntownością
przeglądów jaki nam oddał Sikorskiego
z opisania w Bibliotece Warszawskiej
Istotnie zjawili się wkrótce z tą propozycyą
redaktorowie Wójcicki i Szabrański"
których namowom ulegając napisał Sik-
orski trzy artykuły prawdziwie korzystnie.
Pierwszy „O formie muzycznej" drugi
„Muzyka domowa i wirtuozi" trzeci
„Rozbiór pierwszego śpiewnika Mo-
niuszki". Artykuły te sprawiły
prawdziwą sensację, dziwiono się
erudycji i spokojowi sądów. Od tej
pory lat kilkanaście był Sikorski stałym
współpracownikiem Biblioteki a arty-
kuły jego wzbudzały niemal prawdziwy
entuzjazm. Ileż ich było więcej jak

jedyny, sposób zaokrąglenia przedmio-
tu gorący protegowany. Pisarz mu
18 rubli za arkusz, co było na owe cza-
sy najwyższem honorarjum, jakie
tu. Ko jeden pobierał Kraszewski. — On
to wówczas nazwał Sikorskiego Bar-
korem polskim. Zachęcony powo-
wodzeniem przyjaciół postanowił
Sikorski stworzyć całe wydawnictwo mu-
zyczne i nazwał ,,Dodatek
muzyczny." Warszawa 1852 kto-
rej nakład bardzo szybko rozchwyco-
ny został. Również wyborną była
jego szkoła na fortepian wydana
również rozkupiona w 2000 egzem-
plarzy. Takiej pod dobrą nowe wyda-
nie gotowe do druku zakończyło się
na ulicach. W Dniu 200 rozkazów
był ostatnim muzyczna części

tak wiedzy i niedościgłego wykształcenia wnioskując z myśli wydawanego pisma, który ten kierunek poważny a gotowy pokazać i podtrzymać musiał. Takim sposobem powstał założony w roku 1857 i wydawany przez 5 lat z górą „Arch. naukowy". Przy sposobności pod tym tytułem zamieszczał Sikorski swoje artykuły w kilku pismach do których oprócz Biblioteki pisywał. Powstanie arch. jest i z tego względu ciekawem że jak wszystko w życiu tak i powołanie tego wydawnictwa zawdzięcza Sikorski [illegible] wtórnym. Wprawdzie ofiarował mu na ten cel zaliczkę 1000 rubli ś.p. Leopold Kronenberg ale gdy o rozmowie do tam napomknął, iż [illegible] ma wierzyć materyalne

prowadzenie przedsiębiorstwa Sikorski
uchylał się od przyjęcia pomocy i rad,
pracą rzetelną z wiarą w Opatrzność
i z tem jedynie utrzymaniem się do,
Trzymał kredyt w banku polskim
na papier, a w bankierni na bank
notarjów. Nadzwyczajna strona
pisał tak niezgrabnie że w piśmie,
tym prócz tego zapomniała rzymskie,
przy pracy 700 rubli, i że wydawnictwo
po latach kilku jedynie rozwinęło się
z których wydawcy szkolniczego
rozwiązanym być musiało. Pismo
to z takim obecnym wielu fran-
ków będącego pracownikiem marzenia
ogólne na wszystkich frontach.
Współpracownikami byli Nowakowski
Korzeniowski, Pełowski, Moniuszko
i inni. On pierwszy zaniósł na

sza publiczność z nacyonalną krytyką
usprawiedliwiania na teoryi, starając
się o bezwzględną sprawiedliwość i
bezwzględność w sądzie. – Oprócz krytyki
pisał wyborne studya nad kompozycyami
w formie lekcyi gdzie wykładał pięk-
ności ukryte dla profanów. To się one
pojawiły w muzycznej pedagogice także często
zawsze usprawiedliwiona jedna z
nim też wysokie uznanie u uczniów
których miał zawsze wielu. – W czasie
powstania narodowego styczniowego współ-
nie z Krzyżanowskim i Dobrzyńskim
przyczynił się do założenia pierwotnej
szkoły, lecz gdy po kilku latach osia-
dł ... i wyrobił zawodowo
[illegible] na stanowisko Dyrektora,
[illegible] poszedł [illegible]
tomowi i wspólnik [illegible] czytacz-
nymi.

Echo N. 281 z 16 lutego 1889.

Józef Sikorski III. W r. 1866 powołany został na naczelnego redaktora Gazety Polskiej, na którym to stanowisku pracował zaszczytnie i z korzyścią do r. 1874 do [illegible]. Od tego czasu zamknął Sik. niemal wypełnił swą działalność pisarską. Sikorski jako kompozytor napisał kilka dzieł wokalnych obszerniejszych rozmiarów, jak kantata „Dzwon" Schillera na chór i deklamację z towarzyszeniem fortepianu lub orkiestry, kantata również orkiestrowa „Radość" do słów Brodzińskiego, [illegible] Msza z organami na 4 i 2 głosy i „[illegible]" [illegible] na chór męski i sola z fortepianem. Oprócz tych dzieł pisał Sikorski [illegible] pieśni

stosowna (jak pieśni o pomorzu słów męskich z Szyllera) pieśni solowe (jak Rozmowa wieczorna, Żale sieroty itd) i utwory fortepianowe drobniejsze (jak Nokturn, Obrazek wiejski i t.d.

Jan Kleczyński

Gustaw Lewita urodz. 1855 w Płocku umarł w Paryżu. W Płocku uczył go początków muzyki, ćwicz. w Warszawie naprzód Münchheimer, następnie w konserw. u klasie Strobla, potem w Wiedniu. W r. 1879 został profesorem w konserwatoryum warszawskiem które to obowiązki po roku opuścił i przeniósł się na mieszkanie do Paryża.

Wedle opinii osobistości o Lewicie pisze Marya Szeliga – przyznała mu przed 2 laty akademia paryska tytuł: „Officier de l'Académie".

Wł. Górski zamieszcza V ustęp swej „Publiczność francuska i muzyka Wagnera [illegible] w Paryżu".

Wyszły nowe kompozycye muz.

Wł. Żeleński „Dwie pieśni do słów Mickiewicza: 1. Polały się łzy i 2. Sło-wiczku mój"

Ig. Paderewski op. 16 Legenda № 2 Melodia № 3 Thème varié

Edward [illegible] Miniatury op. 30. Siedem kawałków czyli drob-nych pomysłów na fortepian kom-pozytora lubującego się w miłych kształtach i umiejącego się niemi podobać.

Fl. Padlewski „La Fileuse" temat miły i pełny smaku opraco-wania.

Ludwik Grossman Klänge

cno Polen. 5 Kompozycyi w formie
tanecznej" na fortepian Toczna-
mey i dwa krakowiaki — dobre.
<u>Sprawozdanie Warsz. Tow. muz.</u>
za r. 1888 — Stan finansowy dobry
przewyżka dochodów nad wydatki wy-
nosi 700 rubli; Tow. posiada trzy-
tysiące pięćset rubli, nie licząc
funduszu zebranego na budowę gma-
chu który dziś około 2300 rubli wy-
nosi. Członków było z końcem roku
832. — Komitet ogłosił w ciągu
roku dwa konkursa na mszę i
na libretto z nagrodą po 200 rb.
Następnie przyznano zapomogę a-
matorski orkiestry; nabył komitet
na własność Tow. pewną ilość in-
strumentów dętych (2 flety, obój
2 klarnety, 2 trąbki, 2 waltornie,

i o przerwy) Nauka w szkole oraz,
jeśli się przypomni.
W Lublinie (według programu w teatrze
pp. Reckiego i Dobrzańskiego) jest
Kapelmistrzem p. K. Nowacki.
w Radomiu z opowiadaniem kon-
cert H. Barcewicza
Echo N. 282 z 20 lutego 1889.
Patryarcha pianistów Antoni Kątski
pomimo 72 lat koncertuje obecnie
w Clevelandzie i niemieckim prowin-
ciom. Siła jego i ścisłość gry
wydoskonalenie opracowanej progra-
mów wywołała w zdumienie nie-
wykształconych melomanów.
Echo N 283 z 2 marca 1889.
Józef Słowiński przyjmowany w Petersburgu
bardzo zaszczytnie.
Ze Lwowa donoszą że H. Jarecki

przeprowadzeniu nad wielką sprawą zaznaczającą pt. „Barbara Radziwiłłówna"

Echo N 284 z 9 marca 1889

Sanockówna wystąpiła z wielkiem powodzeniem w Londynie.

Echo N 285 z 16 marca 1889.

Konserwatoryum muzyczne w Warszawie

Konserw. (dawniej Instytut muzyczny) istnieje od r. 1861. Powstanie swe instytucya zawdzięcza zabiegom Apol. Kątskiego który w przeważnej części został mianowany dyrektorem zastosował plany wymarzone jej przeprowadzenie do tej sprawy długiej i wykładał zadanie sprawy wyjaśnienie w jego rzeczy (: 66. artykuł o Konserw. w N 94 Echa z r. 1885 str. 284). Teraz po kilkoletnich jego staraniach fundusz 60 000 rubli został złożony w Banku polskim i dzięki temu przez rząd ofiarowanego

przy ulicy Tamka rozpoczęło wykłady.
W liczbie pierwszych nauczycieli figurowali:
Dyrektor Kątski skrzypce, Józef Nowa-
kowski fortepian, Freyer harmonia,
Dobrski śpiew.
W dalszym ciągu instytucji profesorami
fortepianu byli: Janotha, Stolpe
panna Rudzianowa, Strobl,
Im. Kania, Roman, Śpiewu po
Dobrskim uczył Ciaffei. Teorię pro-
wadził Münchheimer, Moniuszko
Studziński, organy Freyer, pro-
tem Śliwiński violoncello, Herman
śpiew. — Gdy pierwotny fundusz od
r. 1867 wyczerpał się, niezmordowany
Kątski raz jeszcze go swą energią uzyskał
subwencję rządową (7500 rubli rocznie) do
dnia dzisiejszego, rzekł, i ponownie
prawie instytut na nowo otworzył.

Nie można co do stosunku ogólnego, nadanego
przez Kątskiego, dziś stawiać by można
zarzutów, wszakże dzięki dobrym siłom
pedagogicznym, konserw. niemało odda-
to krajowi przysługi. Widzimy to choć
jasno gdy poważny zastęp jego nauczycieli
z liczby słynnych uczniów jego się składa.
Powołanie Roguskiego do nauki harmo-
nii i kontrapunktu, Moniuszki przez
Żeleńskiego do nauki kompozycyi, to-
[illegible] utworze-
nie orkiestry, dzięki nawet [illegible]
pracy, przy której Kątski tak wielki nacisk
że ta wykonywała wcale dobrze nawet
tam dziewiątą symfonię Beethovena.
W r 1880 po śmierci Kątskiego objął dy-
rekcyę Aleksander Zarzycki poważny
muzyk i kompozytor. Do profesorów for-
tepianu za jego czasu powołani zostali:

70.

Schlözer, Podoszewski, Lewicki, Kle-
czyński, [illegible] Górski,
Frieman, [illegible]wicz, śpiew (tak
dobrego nie było rezultatu) Pana
po którym nastąpił [illegible] Horbowski.
[illegible]
W 1888 dyrektor Żarzycki jako [illegible]
[illegible] zmuszony był stosownie do
nowo obowiązujących przepisów [illegible]
niemieckich ustąpić z zajmowanego przez
się stanowiska a na jego miejsce zamia-
nowany został radca pedagogiczny, dr
[illegible] jego pomocą. Przy-
dzielonym do tej radzie jest prof. Rudolf
Strobl, członkami prof. Stan. [illegible]wicz
J. Rogoski, J. Statler. R. Schlözer.
Nowy zarząd wprowadził wiele korzystnych
zmian, według których lista profesorów
i plan nauki przedstawia się jak następuje:

Przychodzący w kadrze i pełniący obowiązki dyrektora Rudolf Strobl

Prof. komp. i instrumentacji Noskowski

Prof harmonii i kontrapunktu Gustaw Roguski

Prof. harm. niższej i wyższej Marek Zawirski

Prof. początków muzyki F. Skwarkowski

Śpiew solowy pani Elżb. Rzebiczkowa i Mieczysław Horbowski

Prof chóru Juliusz Stattler

Prof wyższych klas fortepianu R. Strobl i Paweł Schlözer

Prof średnich klas fortp. Jan Kleczyński Maksymilian Makowski, Adam Nowakowski, Aleksander Różycki, Antoni Sygietyński

Prof. klas niższych Tomasz Dzierzecki Eugeniusz Pankiewicz, Tarczyński i Zawirski

Prof organów Jan Śliwiński

Skrzypce klasa wyższa prof. Barcewicz
średnia Edward Stiller i niższa:
Ostrowski i Sakowski
Wiolonczella Alois
Kontrabas Mayer
Klarnet i obój Sobolewski
Flet Tomaszewski, fagot Bernhard
Waltornia Malinowski Trąbka Dubiński
Estetyka i historya muzyki Bolesław
Wilczyński
Kurs harmonii i kompozycji trzyma podział,
lecz jest na dwa oddziały: niższy i
wyższy, kursa fortepiano i skrzypiec
mają oddziałów aż trzy i niższy średni
i wyższy.
Ukończenie kursu średniego z odpowiednią kwalifikacyą z harmonii daje
prawo do „świadectwa" ukończenie
kursu wyższego do „patentu" na mocy

których to dokumentów można przy udziale lekcyi nawet w instytucyach rządowych. Również można zdawać egzamin na kapelmistrzów i dyrektorów muzyki.
W zakresie fortepianu który i tu jak we wszystkich konserwatoryach, największy daje kontyngens uczniów granica kursu średniego jest np. koncert Mendelssohna i preludya fugi Bacha, uczniowie zaś kursu wyższego grają już wszystkie fugi, etudy Chopina, utwory trudniejsze Liszta itp.
Osoby idące z prywatnej edukacyi na prawo udzielania lekcyi mogą otrzymać tylko świadectwo. Opłata takiego egzaminu wynosi 15 rbl. Wpis zaś uczniów kursowe 50, fortepianistów 60 rbl. rocznie. Nowo przystępujący uczniowie mogą być przyjęci we Wrześniu lub Styczniu. Kurs

nek rozpoczyna się 15 Września.
Tyle tylko notatek o profesorach którzy zajmują stanowiska kierowników klas wiolonczeli i wyższych.
Władysław Alois (właściwie nazwisko artysty brzmi Alois Mrmilkent) urodził się w Pradze 1840 a w 19 roku prof. w Kijowie. Kilkanaście lat przeniósł się do Warszawy z Kijowa w 1877 gdzie zajmował stanowisko prof. szkoły muzycznej.
On zaś objął klasę po śp. pierwszego wiolonczelisty w Teatrze Wielkim oraz prof. wiolonczeli o ...l. ... .
a zarazem dał się poznać jako wyborny wirtuoz mający ton śpiewny z niepospolitym mechanizmem. Artysta ten ...
... również i powodzeniem ... kompozycji. urodz. 21 lipca 1860 w Pradze.
Stanisław Barcewicz ur. 1858. Gra jego szkoła śmiała stylowa jednolita

nn Oblaski w Lipsku na Gewandhausie
i w całych Niemczech oraz Anglii, Szwe-
cyi, Danii, Petersburgu, Moskwie.
Ten wyjątkowo wielki i szlachetny jest
zpraczaluością Warszawiaka.
<u>Mieczysław Horbowski</u> jest prof. Kon-
serwatoryum od Września 1886. Urodzony
20 Lipca 1849 w Dołoczku wronowskim
po ukończeniu nauk rozpoczął na rozkaz
medycynę, porzucił prawny szkoły głów-
nej — zamiłowanie jednak do sztuki
od dzieciństwa sprawione zawiodło go
na drogę sztuki muzycznej. W Kon-
serwatoryum Warszawskim uczył się
pod prof. Ciaffei, następnie we Floren-
cyi u Vannucciniego w Medyolanie
u prof. Navy, Alby a najbardziej -
Lampertiego (opera) — Obdarzony gło-
sem niewielkim rozpoczął był

tak ten wyraz gorące pracującą uczona,
nia, zwłaszcza wytrwałością, udaje
się wraz do Paryża i tam cały prze-
szedł pod kierunkiem p. Rogiera
Kariera artystyczna Florkowskiego nie
długa. Po ukończeniu studyów śpie-
wał przez sezon we Florencji a gdy
stosunki rodzinne powróciły go do kraju
występował rok sezonie po kilkakroć
na scenie Warszawskiej. Zaangażowany
wy następnie do Lwowa śpiewał przez
sezon Walentego w Lwowie, Damaza
w Halce etc. Liczne koncerty w
kraju i za granicą. Przybywszy
do Warszawy oddaje się wyłącznie
pracy pedagogicznej i prowadzeniu.
Wydał szkołę śpiewu w 2 częściach
Album arcydzieł muzyki historycznej
i pieśni razem jako książkę do Ucha
i Słowa.

Jan Kleczyński urodz. 1837 na Wo-
łyniu, uczył się konserw. w Warszawie gdzie
był uczniem Ignacego Krzyżanowskiego
następnie w konserw. paryskiem
u Marmontela Bazina i Carafy.
Po roku 1866 koncertował z powodze-
niem w Warszawie Kijowie Odessie
i Krakowie. Osiadłszy w Warszawie
od r. 1869 stale występując coraz rzadziej
poświęcił się pedagogice oraz krytyce
muzycznej. Z licznych jego kompozycji
wyszło jak tylko kilka pieśni i utwo-
rów na fortepian wydawanych bądź o-
sobno bądź w echu muzycznem. Resz-
ta w manuskrypcie. Miewał prelekcje
„O historyi fortepianu" o „Bayreucie
Wagnera" o Chopinie. Pierwsza
z tych odczytów wydanych po
polsku i francusku przetłumaczona

zostało na wszystkie niemal języki europejskie. Tłumaczył on nadto wiele dzieł jak „o pedale fortepia-nowym" Schmitta, „O ekspresyi mu-zycznej" Lussy „Katechizm muzy-cznego" i t.d. Opatrzył palcowaniem, wszystkie dzieła Chopina. ~~Pow~~ którego wytwornym jest wykonawcą. Powołany na prof konserw. w r. 1887.

Zygmunt Noskowski urodz. 2 maja 1846 w Warszawie uczęszczał do konserw. w Warszawie gdzie w kom-pozycji był uczniem Moniuszki a objawiwszy talent wybitny wysłany był jako stypendysta ~~do~~ Tow. Muz. Warsz. do Berlina gdzie studjował kompozycję u Kiela oraz instru-mentacyę u Wuersta (1870-1876). Pod ich kierunkiem napisał wówczas

symfonię którą przedstawił w Warszawie
zaraz za swym powrotem. W tym roku
objął za rekomendacyą Kiela dyrekcyę
chóru Bodan w Konstancyi nad je-
ziorem Bodeńskiem do r. 1881 w
którym powołany został z wyborów na
dyrektora Tow. muz. w Warszawie którym
jest dotąd. Jako kompozytor napisał
2 symfonie, kilka kwartetów smyczko-
wych, kwartet z fortepianem, kanta-
ty i Sinfoniettę, uwerturę Morskie
oko, kilka obrazów scenicznych
oraz wiele drobnych kompozycyi.

Erazm Nowakowski siostrzeniec
Dorcha oprócz pracy pedagogicznej
napisał parę utworów i marsza.
Od rozpoczęcia roku szkolnego jest
prof. [illegible] a za czasów dyrek-
cyi Kątskiego był już nauczycielem fortepianu.

Gustaw Roguski urodz. 1839 w Warsz.,
zrazu wyjątkowym talentem [illegible] jako ucz.,
pewnego kształcił się w teoryi i kompo-
zycyi pod Marx-em w Berlinie.
Powróciwszy poświęcił się pedagogice
i kompozycyi — Otrzymał kilkakroć
nieraz nagrody na konkursach kompoz.
wytworzonych ogłaszanych przez Tow. muz.
Napisał sonatę na piano i wiolonczellę
dwa kwartety smyczkowe, trio na
fortepian skrzypce i wiolonczellę
kwintet na fortp. i instrum. dęte
Dzieła chóry pieśni i utwory na
fortepian. Powołany na prof. konser.
w r. 1870. Wspólnie z Żeleńskim
jest on autorem „Nauki harmonii
używanej w Szkołach. Uczniem
Roguskiego i zarazem nauczycielem
harmonii jest p. Marek Zawirski

obok tego dzielny pianista. Profesor
Żeleński p. Skwarkowski również do-
[illegible] [illegible] nadziei.

Aleksander Różycki znany jako
dobry pedagog wydał wspólnie ze ś.p.
Antonim Kontskim zbiór
wpraw i ćwiczeń fortepianowych.

Elżbieta Kraberkowa proszona
na nauczycielkę śpiewu w r. 1888/9 z po=
wodu [illegible] [illegible] [illegible]. Żona
Kapelmistrza naszej opery [illegible]
z Berlina dyplomowana śpiewaczka
córka śpiewaczka opery Król. w Berlinie
Löfflera przy [illegible] [illegible]
~~[illegible]~~ Edwarda Montwiłła — koncert.
potem debiut w operze w teatrze miej.
skim jako Agata w Wolnym strzelcu
wobec z powodzeniem — potem
śpiewała w teatrach [illegible]

w Karlsruhe, Wiedniu, Wiesbaden
gdzie zaangażowana stale przy te-
atrze 10 — zaproszona potem na gości-
nne występy do Darmstadtu, Kas-
sela, Brunszwiku, Frankfurtu, Kolo-
nii etc. — Przybyła potem do Warszawy
w r. 1884 występując z brawem w operze
warsz. jako Walentyna w Hugonotach
i Małgorzata w Fauście. Prócz tem
udzielała lekcyi śpiewu.

Paweł Schlözer urodz. w Charko-
wie r. 1842 kształcił się w Lipsku
u Liszta. Niepospolity technik
i wyborny nauczyciel od r. 1879 prof.
Konserwat. fortepianu. Jako wirtuoz
dawał często i zagranicą dla
nie [illegible] — Podróżował wraz jakiś
z Sarasatem.

Jan Śliwiński prof. gry na organach
jego zbiorek [illegible] 273 [illegible]

z 22 grudnia 1888.

Juliusz Stattler z gimnazjum stanowisko prof. altem w Konserw. muz. i w instytutach wspomnieliśmy. Autor wybornych utworów muzycznych.

Edward Stiller członek orkiestry Teatru Wielk. skrzypek

Rudolf Strobl prof. muz. klasy piana z gimnazjum to stanowisko od lat 23. urodz. w Opawie na Szląsku r. 1831. Pierwotnie nauki swego ojca który się następnie osiedlił na Węgrzech następnie kształcił się u Fischhofa i Volkmanna w Wiedniu. Od r. 1855 bawi w Warszawie gdzie wykształcił, [illegible] przez [illegible] szereg uczniów.

Antoni Sygietyński nauki pobierał w Cons. oraz Strobla potem w Lipsku w Paryżu gdzie obok szczególnego

studjów muzycznych oddaje się
w zakresie filozoficzno literackim.
Z powodem sporu muzyki zajmuje
się i literaturą i krytyką muzycz.
Bolesław Wilczyński "wydaje"
stale artykuły i historyę muzyki
jedynego równego litografowanego
tonem jest wydawanym kilka raz,
prace i Dziatka obrazowniczego
o Stanisławie Moniuszce bardzo
dobrego pełnego treściwych i zgiełku
kiedy nowej.
W Tow. muz. odbył się popis uczniów
zysków pana Tytusa Mikulskiego

Calo... № 86 z 20 marca 1889.
Teresa Arklowa ... obecnie w
Hamburgu zaangażowana została na
rzecz 6 miesięcy do Monachium
Autorem muzy nagrodzonej

na konkursie Tow. muz. pod M. Biar-
nackim i Tow. im. Moniuszki w
Stanisławowie.

Cały № 289 z 10 kwietnia 1889.

Aleksander Myszuga był początkowo
czasu z zamiłowaniem z amerykańskiego
we Lwowie nauczycielem w szkole Śl.
bryg. uzyskał wspaniałe zasoby i 1883
wystąpił poraz pierwszy w teatrze
lwowskim. Władysław Wysocki uczył go
a potem gdy uzyskał pomoc sejmu
udał się do Mediolanu i uczył się
pierwotnie u prof. Ronconi lecz
spostrzegłszy że mało co tam skorzysta
udaje się do prof. Alberta Giovanni
cenionego prof. tow. mediolańskiego
i wystąpiwszy tam w sezonie pod pse-
udonimem Filippi zyskał pochwałę
nie – a przybyłszy do Wiednia całym czas,

gażowania śpiewaków jak Dobrski; ...ski zaangażował Myszugę, gdzie śpiewał we Lwowie w sezonie 1880 zaś w Warszawie 1884 w Strasznym Dworze i Halce tenorowej i śpiewacze gościnnie w Wiedniu i Pradze 1887 z powodzeniem.

Karol Miller nauczyciel muzyki i autor kompozycji kościelnych zmarł w 70 roku życia.

Echo N 290 z 28 kwietnia 1889.

Józef Krebiciak urodził w Pradze czeskiej 7 lutego 1844 roku, kons. praskiego po ukończeniu którego w r. 1861 zaangażowany jako kammermuzikus do Cesarskiej Kapeli nadwornej, powołany w r. 1862 jako kapelmistrz „Narodowej Divadla" w Pradze. Po 2 latach w-

[illegible] stanowisko w teatrze niemieckim w tymże mieście a po 3 latach powołany na posadę pierwszego koncertmistrza do Krol. teatru w Wiesbaden. Tam pracując lat 15 już jako skrzypek, już jako dyrygent obok Jahna będącego dyr. opery po ustąpieniu zaś jego został dyrektorem orkiestry. Od roku 1882 za [illegible] zmarłego członka dyrekcji Teatrów Warsz. Ludw. Grossmana zaproszony został na pierwszego kapelmistrza opery Warsz. na miejsce [illegible] Trombiniego.

~~[illegible]~~ Od lat 5 prowadzi Koncerta symfoniczne. Około rozpowszechnienia nowszej opery niemieckiej zasłużył.

Leopold Matuszyński ur. 1820 w r. 1841 występując na scenie teatru

Warszawskiego jako tenor – z powodu
słabości przestaje i w r. 1882 mianowa-
ny nauczycielem solowego śpiewu przy
teatrach warszawskich pełniąc zarazem
obowiązki reżysera opery. Jest
także tłumaczem wielu librett oper.
Adolf Kosieradzki był nauczycielem
i w r. 1889 zadebiutował w [illegible] [illegible]
i śpiewa z powodzeniem jako bas
Józef Göbelt urodz. w Pradze
czeskiej przed 35 laty przybył do
Warszawy i zajął posadę pierwszego
wiolonczelisty w Wielkiej orkiestrze
po otwarciu Inst. muz. zostaje
mianowany na prof. wiolonczeli. Zastępu-
jąc w orkiestrze kierownika i inspektora a
i zastępcy dyrektora w muzyce balet
i mniejszych operach. – Po ustąpieniu
[illegible] i gra wiolonczello II

Coło № 293 z 11 Maja 1889.
Coło № 294 z 18 Maja 1889.
Coło № 295 z 25 Maja 1889.
Coło № 299 z 22 Czerwca 1889.

Michał Horth urodz. w Warszawie
28 Września 1844 rodzice chcieli go
zrobić kantorowcem. [illegible] -
[illegible] w [illegible] się
1862 wstąpić do [illegible] w
Warszawie 1865 wysłany do [illegible]
[illegible] pod kierunkiem [illegible]
[illegible] i [illegible]
[illegible] go [illegible]
[illegible] i wstąpić na nowo do
kantoru - [illegible]
a [illegible]
[illegible] się do [illegible].
[illegible] za granicę.
[illegible] go [illegible]

nakładem u Hansa Bülowa [illegible]
w Poznaniu [illegible] opera
[illegible] 2 Natomiast 1872 [illegible]
się w [illegible] [illegible] parafii.
[illegible] [illegible] w [illegible]
Sterna a [illegible] [illegible]
kontrapunkt i kompozycji [illegible]
[illegible] — [illegible] opera pod
tyt. „Gwiazdkowicz" [illegible]
w Warszawie z [illegible]
[illegible] — [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] Warsz.
[illegible] [illegible] od lat 7 [illegible]
jako [illegible] [illegible] [illegible] a przed
[illegible] [illegible] tytuł [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible]. Ostatnio Hertz
wykonana opera która [illegible]
wystawione za granicą.

Nr. O Wiktorze i [illegible] [illegible]
patrz Pola [illegible] literatury str. 358

Koło № 360 z 29 Czerwca 1889.

Ogólne zebranie Warsz. Lutni. sprawozdanie z-
Zarządu roku występowała Lutnia 2 razy.
Dochody 2902 rbl. 87 kop. Rozchód 1400 Rb. 8 Kop.
Dnia 1 Czerwca br. miała Lutnia w gotówce 2241 Rb. 7 kop.
Ogółem po dodaniu pozostałej należytości 3773 Rb. 86 k.
Wartość inwentarza 802 Rb 89 kop. Ogólny zatem
majątek 4600 Rub. 75 kop. Roku zeszłego było
75 członków czynnych w rb. przybyło 29 ubyło 13
przyrost 16. Ogółem członków 91, a to pierwszych
tenorów 24 drugich tenorów 24 pierwszych basów
24 drugich basów 19. Przyjęto projekt zamia-
nowania Oskara Kolberga honorowym
członkiem. Podwyższono pensyę Dyrektorowi
Muszyńskiemu do 750 Rb. rocznie. Zwyczaj-
nych członków wpisało się tego roku 102. Ogó-
łem członków zwyczajnych 533.

Koło № 361 z 6 Lipca 1889.

Teodor Bernhardt muz. z Altenburgu

w Latomii kształcił się w kontrabasowym
lykam następnie był w kapeli swej,
której w Głuchowie Polej zo znanej z nas
koncertowej Kapeli Mansfielda potem
w Stanach a w r. 1870 został pierwszym
fagocistą przy teatrze Wielkim w Warszawie
Od r. 1872 powołany przez ś.p. Kątskiego
na profesora kontrabasowym Dotąd potem
zaś obowiązki z przytkiem.

<u>Tomasz Strzałecki</u> jest prof. klasy
niższej fortepianu od lat 16. urodz.
w Warszawie 1848 najpierw uczył
swego ojca który był nauczycielem w
Instytucie Głuchoniemych i Ociemniałych,
Tylko kilka uczęszczał na gimnazyum uczył
w Strobla i potem na zkreśpecali
następnie wstąpił do Szkoły głównej
i jednocześnie do Instytutu muz.
a ukończywszy 1872 potem wystąpił

z trzeciego roku prawa i oddał muzyce.
Jan Jakowski obrał przedmiotem muzykę klasyczną skrzypcową. Urodz. 24 Czerwca 1867 w Warszawie przez które uczeń Izydora Liebrechta potem oddał się zupełnie muzyce i kształcił w konserw. muz. w klasie A. Górskiego ukończywszy 1865 naukę pracował dalej przy wspólnie pod kierunkiem Barcewicza występując jako solista na koncertach.
Wyszło: Muzyka figuralna w kościołach polskich od XV do XVIII wieku. Szkic historyczny oraz spis alfabetyczny starych muzyków polskich. Podał ks. dr. Józef Surzyński (Odbitka z Roczni-ka Towarzystwa przyjaciół nauk Poznańskiego, Poznań 1889 str. 44.
Echo N 209 z 31 Sierpnia 1889.
Józef Adamowski otrzymał posadę

wiolonczelisty w orkiestrze symfonicz-
nej w Bostonie i udaje się tam
za kilka dni wraz z bratem swoim
Tymoteuszem Adamowskim.

Echo № 310 z 7 Września 1889.

O Muzyce kościelnej i jej reformie
przez Aleksandra Polińskiego.

Adam Münchheimer zamieszcza
artykuły z podróży swej pod tytułem
"Ze świeżych wspomnień".

Tow. muz. w Warszawie otworzyło
z b.m. w szkole swej Klasę Dykcyi
i Deklamacyi pod kierunkiem prof.
ob. J. Kotarbińskiego.

Władysław Müller koncertuje obec-
nie w Niżnym Nowogrodzie.

Echo № 312 z 21 Września 1889.

Wilhelm Dietyński pianista
urodz. w Żytomierzu 10 Stycznia 1861

uczeń Andrzeja Tarnowicza dobrego
nauczyciela muzyki w Żytomierzu – Lipt.
żył w wielkiej przyjaźni. Apolinary Kąt-
ski który z koncertami zawitał do Żytomierza
na przyjazd poznał go i zachęcił
do wstąpienia do Inst. muz. a przyjęty
na kurs prof. Strobla po pięcioletniej
nauce z pracą ukończył chlubnie
konserw. i powołany został zastępcą prof.
Zarzyckiego na prof. wyższej klasy forte-
pianowej

N.B. Andrzeja Krasińska przełożona pań
uczyła z powodzeniem i w konwencie
i wychowana miasteczka z Żytomierza
i była pierwszą nauczycielką Zarębskie-
go Juliusza

Józef Lubiński urodz. 1850 w Humaniu
roku z rodziny muzykalnej także jego
Wi Agatow wykształcony do dziś jest

skrzypkiem kształcił się w Krakowie i Paryżu,
[illegible] i otrzymał nagrodę konserwatoryum z
prawdziwem konserwatorze zyskawszy
[illegible] – lecz porzucił pragnąc
czem innem się poświęcać występom
jedynie w charakterze amatora.
Józef wytrwał i wykształcił się
na wytwornego koncertystę [struck-through word]
uczeń Bełdanowicza w [illegible]
a następnie Ruggenbacha solistę w
orkiestrze [illegible] od r. 1884
jest prof. tegoż w Kons. muzycz.
Florjan Miładowski ur. 8 lipca
w [illegible] Francyi. Pianista
i kompozytor urodz. 4 Maja 1819 Kolega
i przyjaciel Moniuszki jeszcze w młodym
pierwszą ochotę do oddania się kompozy-
cyi. W 20 roku dobił się pozycyi,
[illegible] jako pianista a zwłaszcza na

się nowego mecenasa sztuki ks. Benedykta Tyszkiewicza został sprowadzony przez niego do Dóbr swych „Czerwony Dwór" na nauczyciela muzyki i na dyrektora utworzonej w tych latach przez tegoż orkiestry. Tam zaczął pisać młody artysta pierwsze swe utwory, 6 etiud, fantazja koncertowa tam skomponował i jednoaktowa operetka „Konkurenci" — grana w Czerwonym Dworze i w Wilnie 1841 z powodzeniem.

Pragnąc szerszej wiedzy udaje się do Wiednia gdzie studiował pod kierunkiem Hoeltzla a w Berlinie zaprzyjaźnił się z Mendelssohnem. Po dwuletnim pobycie Łączyły go też związki przyjaźni z Chopinem powrócił znów do Czerwonego Dworu i do Wilna

z następnie przeniósł się na stały
pobyt do wiejskiego majątku Maszk-
skiego(?), wypadki 1861 zmusiły go po-
nownie do osiedlenia się we Lwowie(?).
Tu przebywał początkowo u Matki a po
wojnie 1870 przeprowadził się do Bor-
deaux gdzie też umarł. Liczne
a nader cenne manuskrypta jego
utworów posiada córka(?) jego pani
Janina Maszka(?). Było z pośród ko-(?)
wity(?) utworów „Zagorna Mała(?)"
Dworskiego(?). Sonata na piano forte
grana w r. 18..(?) Masłowskiego(?) we
Wiedniu, Polonez na piano wyd.
u Richault w Paryżu, Octony(?) ma-
ziny(?) nagrodzony medalem przez
cesarzowę Eugenię — tamże.
Impromptu w zbiorze Liszta
„Das Pianoforte" w Stuttgardzie

Dwa nokturna Wilno.
Uwertura przełożona z orkiestry
na fort na 4 ręce Wilno.
Śpiewy polskie z Aleks. Walickiego
w Mińsku
Wyjątki z opery komicznej z Konkurencji
w Mińsku
Nutka Romans wydany w Warszawie
u Sennewalda in 41 Barbier w Montbé-
liard we Francyi (bardzo popularny)
Samotnik lat romans ze słowami
w Warszawie
Polonez na 4 ręce Mikołajowi i Soa-
zi w Mińsku
Tantum ergo w Brukseli
Druga sonata D mol na 4 ręce
Msza [illegible] z orkiestrą tekst polski
Wład. Syrokomli. Wykonana pierwszy
raz w 1854 Wilnie pod Dyrekcyą Moniuszki

Msza z tow. organów

Ofiara nasz po polsku na wielki chór

Pięćdziesiąty psalm Dawida chór i solo

z tow. orkiestry komp. Krasińskiego

1sze trio na piano skrzypce i vell.

2 do do

3 do do

Moja piosnka do słów polskich i franc.

Kwartet „Bolonga [illegible]"

nr 2 skrzyp. alto i vell.

O salutaris hostia

Polonaise fantasia

Bagatellas 3 komp. na piano

Magnificat franc. [illegible] piano

Kilka mazurków z [illegible]

z tow. piano — wzorowe Tańca.

Rolo N 314 z 5 Paźdz. 1889.

Wyjęty [illegible] [illegible]

na 4 ręce (Polonaise Tańca) [illegible]

Szkoła techniki fortepianowej przez Antoniego Kontkowskiego i Aleks. Różyckiego część II

Adam Münchheimer napisał nową 4 głosową mszę z organami do teatru Rawy

Echo N 316 z 19 Października 1889.

Gust. Sieman ma podobno objąć posadę profes. konserw. w Odessie.

Echo N 320 z 16 Listopada 1889.

Tatiana Fryderyka Sokołowska przez kilka lat śpiewu otrzymała od Kornelii Quattrini i Dobrzańskiego. Także pianistka od Dobrzyńskiego. Urodz. 1806 debiutowała 21 Marca 1865 w roli Aminy w Lunatyczce i tymże roku studiowała u Lampertiego ojca w Medjolanie 1867 debiutowała w La Scala w Medjolanie w Dinorah — potem w Regio di Neapolu

Polecamy [illegible] Madayas'a Barcelo,
z Konstantynopola do N. Yorku
w Niemczech — Zmarła 3 Listopada.

Cezary Trombini objął klasę śpie-
wu solowego w kons. Warszaw.
Utalentowany kapelmistrz ma objąć
również klasę orkiestry [illegible] muzy-
ki chórowej w miejsce ustępującej pani Kiebiadkowej

Pan Kleczyński objął posadę
prof. historyi muzyki w szkole
Tow. muz.

W Radomiu został zorgani-
zowany chór amatorów pod dy-
rekcyą Józefa Bolesławskiego. W
mieście tam mówi się także,
że Teodor Lotto zamyśla stały pobyt.

Echo N 321 z 22 listopada 1889

Józef Ostrowski zamierza
korespondencye z Bostonu

Echo N 323 z 7 Grudnia 1889

Barcewicz St. po ukończeniu trzech
lat po studiach powrócił do
Warszawy.

Echo N° 325 z 21 Grudnia 1889.

Władysław Wieliński ur. 1829 uczeń
Krogulskiego i Freyera w Warszawie
potem 1852 udał się do konserwat.
w Paryżu gdzie się uczył kompozycji
pod Halevy'm a piano pod Wolffem
Telesfor i Prudent - Powróciwszy
do kraju koncertował wraz z pa-
nią Nissen Salomon - Próbował
także sił swoich i na polu kompozycji
lecz przekonawszy się że niezbitne
jego zdolności nie z spełnią nadzwycza-
nej karyery zwrócił się na pole pe-
dagogji i działalności tej oddał się i poświęcił
i jako prof w Instytucie Muzycznym

W r. 1870 zwoławszy grono muzyków wy-
stąpił z myślą założenia Tow. mu-
zycznego też pod jednym z godniejszych pra-
cowników [illegible] jego [illegible]
16 [illegible] 10 [illegible]
tem i zakończeniem Tow. mu-
zycznej pedagogii i wzmianka muzyk
K. L. N 9 z 9 Stycznia 1890 r.

W Krakowie zmarł Juliusz Gadomski
wydawca licznego zbioru nut „Lutnia
Krakowska” w 30 roku życia.

NB. ks. Władysław Tarnowski w tłumacze-
niu swoim Brendla „Zarysy Historyi Muzyki” n.
używa na oznaczenie wyrazu niemieckiego
„Infanterieklang” polskiego „Z dźwięk”

NB. [illegible] na powyższej Historyi muz.
nakładem Rhodego w Lipsku wyszły”

Gracki Maksymilian. „Dziejopisarka” zbiór z pieśni
[illegible] „Trzy myśli złote” w Kutnowie

marszów na fortep. i „Trois mazurkas"
pour le piano. Dalej Szymińska Flora
„To i mnie Helena" śpiew z pianem także
Rutkowski M. „Nad grobem" śpiew na 4
głosy męskie poświęcone pamięci ś.p. ks. Leona
Przyłuskiego arcybiskupa gnieźnieńskiego i
poznańskiego.

Kr. L. N 10 z 10 Stycznia 1890.

Panna Hermina Patkiewicz wyje-
chała na gościnne występy do Wrocławia
gdzie śpiewać będzie w operach „Bal
maskowy" i „Faust". W lutym zaś
ma śpiewać w operze berlińskiej.

Ks. Tarnowski w drugim tomie swego dzieła
„Zarysy historyi muzyki" wspomina w dodatku
na str. 117 pomiędzy innemi o zmarłym 1855
w niedostatku i zapomnieniu Karolu Dobrzyń-
skim Krakowianinie genialnym pieśniarzu
pełnym oryginalnej ognistej fantazyi
pozostało jego mazurki mniej za rozpow-
szechnione niby zaginęły.

NB. Według: Paul Frank „Geschichte der Tonkunst" jako zwolennicy i poplecznicy Wagnerowskiej a właściwie lisztowskiej tak zwanej „Nowoniemieckiej szkoły" występowali: Franciszek Brendel i Ryszard Pohl dalej Hans v. Bülow, Joachim Raff, Uhlig, L. Köhler, Hr. Bronsart, Peter Cornelius, Feliks Dräseke, H. Zopff i inni w najważniejszym organie „Neue Zeitschrift für Musik" dalej L. A. Zellner wydawca „Wiener Blätter für Musik" Gottwald [illegible] i inni. Przeciw temu kierunkowi występowali: J. O. Lobe, W. H. Riehl, Ed. Bernsdorf, J. Wasielewski, Karol Banck, L. Bischoff, Alfred Wolzogen i inni. /str 208/

Definicyja o Wagneryzmie po stronie tej pracy wspomniana Historya muzyki str 208.

~~Kłosy~~ Tygodnik Illustrowany r 1888 II poł.

Stanisław Ciechomski zaniechał sprawozdania muzyczne.

Tyg. Ill. № 289 z 14 Lipca 1888.

Wyszły trzy pieśni Stanisława Niewiadomskiego, autora tak lubianego zbioru mazurków „Z lat i pół" u Gebethnera. Mazurek Noskowskiego „Taniec krzesański" na 4 ręce, trzy wariacye na temat oryginalny op 1 Fantazya i op 2 Intermezzo utworu Henryka Pachulskiego wybornego pianisty zamieszkałego w Moskwie.

Tyg. Ill. № 290 z 21 Lipca 1888.

Helena Szkopówna Warszawianka otrzymała na ostatnim konkursie klasy fortepianowej w konserw. Petersburskiem pierwszy medal. Młoda 14 letnia pianistka od trzech lat corocznie otrzymuje przy przejściu do klas wyższych pierwszą nagrodę.

Tyg. Ill. N 005 z 3 Listopada 1888
Michał Hertz przerobił partyturę „Góralków" nadał jej nową formę przystosowaną do libretta jednego z pis- niemieckich pisarzy.

Tyg. Ill. N 007 z 17 listopada 1888.
Stanisław Niedzielski osiedla się stale w Warszawie jako nauczyciel śpiewu solowego.

Tyg. Ill. N 011 z 15 grudnia 1888.
Józef Brzowski, autor oper „Hrabia Weseliński" i „Regent Kandzyi" od założenia Inst. muz. jego profesor i inspektor zmarł w Warszawie.

Kłosy r. 1889 I półrocze.
Sprawozdania muzyczne zamieszcza Aleksander Poliński.

Kłosy N 1239 z 28 Marca 1889
Tomasz Markowski urodz. 15 sierp-

m.a 1854 we Włocławku z nadania [illegible]
polsko [illegible] prowincjonalnej Fr.
w Częstochowie.

Kurjer W. 1889 II półrocze.

Kurjer № 1255 z 18 lipca 1889.
Cesarz Franciszek Józef zamianował
Mikulego [illegible]. Był on jednym z
najwybitniejszych muzyków tutejszych.
Urodził się 1821 w Czerniowcach na-
uki wstępne w Wiedniu studyował muzy-
czny lecz wkrótce oddał się wyłącznie
muzyce. 1844 wyjechał do Paryża
i zapoznał się z Chopinem a
1858 objął kierow. Tow. m. we Lwowie.

Kurjer № 1270 z 31 Paźdz. 1889.
Jan Gall pracuje teraz nad instru-
mentacyą swojej opery komicznej
pt. „Lili Lala Lolo" do której libretto
napisał Edward Porębowicz.

Kuryer № 1273 z 21 listopada 1889. –
utwór określony „zaszczytnie[?] szczególnie[?]-
ny" na konkursie[?] kompozytorskim
„Lutni[?]" z 12 maja 1889 pod godłem
„Trzy wiatry[?]" uzyskał[?] obecnie na P. [illegible]
w Lwowie[?]. Autorem jego jest utalen-
towany kompozytor „Ostapa[?]"
Karol Kozłowski[?]. Utwór ten
[illegible] na [illegible] [illegible]
uzyskał[?] [illegible] za swobodę,
[illegible] melodyjność i ciekawą a
oryginalną harmonizacyę.

Kuryer № 1277 z 19 grudnia 1889
Władysław Wiślicki umarł 10 [illegible] [illegible].
w Warszawie 1829 [illegible] pianista [illegible],
[illegible] Józefa a następnie Wysockiego[?]
o harmonii [illegible] – potem w
Krakowie[?]. [illegible] w [illegible]
[illegible] w [illegible] [illegible] [illegible]
Chopina.

Trupa małoruska pracuje obecnie nad mającą się wystawić operą N. Łysienka pt. „Utopiona” osnutą na znanym temacie Gogola Wieczornicki, znawcy utrzymują że jest to najlepszy utwór muzyczny Łysienki.

Świat (Kraków) r. 1888.

Świat No 1 z 1 Stycznia 1888.

Piętno narodowe w sztuce muzycznej przez Z. Noskowskiego ~~[illegible]~~ Szkic. I Wstęp. Cechy szczególne tańców... W ostatnim zaś się zaczątkiem szkoły muzyki polskiej a to tylko urozmaiconi tańca i pieśni naszej mamy prawo do podobieństwa w słowiańszczyźnie którą zasadnicze typy charakteryzują tańce nasze: Polonez, Mazur Obertas P. Kujawiak i Krakowiak

Pierwsza trzy z taktach trzej kończą [illegible]
tez zdanie [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
ostatni z taktów [illegible] [illegible].
W polonezie każda część taktu
jest ciężka bo to taniec uroczysty
Marsz na trzy tempa przeto ani,
marzenie i powagi. Rzadko mało,
gdy w tym [illegible] tańców, ponieważ
[illegible] [illegible] jest tak [illegible],
i [illegible] nie można dać formy,
by tworzenie poloneza. Gdy się porusza
melodja w [illegible] ciężkich częściach
ćwierćnut i ósemek staje się na,
wet [illegible] częścią [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] się na [illegible]
i grupę [illegible] [illegible] [illegible].
Kiej figuracji [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] ciężkości [illegible]
taktu ani na chwilę się nie ostatnia.

Lekkie w innym pod marszu... Myślę
się wszystko w którym utrzymywać obraz
że całą rytmikę marsza pod akord
czyli niemal na ostatnią tj. trzeba
wszystko takt. Gdyby tak było w isto-
cie to marsz zaś czyż byłem do naprawd.
niejasnych tańców w zwierciadle; właśnie
jego powab leży w tem, że składanie
swych niuansów zależy wyłącznie
od fantazji kompozytora. Ale nim
się podoba. Ale na drugiej czę-
ści trzeciej części tu znów na pierw-
szej w każdym takcie [illegible]
zawsze niby kapryśnie a jednak do-
godnie ... zawsze nieprzerwanie
a wdzięcznie. W tem leży tajemnica
że rozdrażnienia prawie między
zagrać i skomponować prawdziwy,
mego marsza nie dała.

114.

O Obertas ? To mało wiele a jednak
pełnie różnego od pokrewnego mazurka,
jego tańca germańskiego. O ile
wiem tylko pozostała [illegible] nie badał
rytmiki oberka, z krótkim całego
po miastach mazurskich i mazurem
tańcząc ostatniego po rytmach ober-
tasa lub tegoż znanego rytmu ma-
zurka. Z budowy rytmicznej naszego
rytmu te przestały [illegible]
i [illegible] polski najgorszy [illegible]
muzyka nie omylić się w narodowości,
Przeglądając zaś wszystkie tańce zebrane
przez Oskara Kolberga widzimy iż
wszystkie wiejskie w znacznej
większości główne cechy rytmiki
obertasa i Krakowiaka, polegają-
cej na tem iż w ośmio taktowym
zespole [illegible] podział

na ćwiartki dwutaktowe w których
ostatnia część drugiego taktu jest naj-
silniej akcentowaną. Rzadziej akcent
taki występuje w takcie ósmym,
dzieląc wtedy ten okres na dwie ćwi-
ćwiartki czterotaktowe. Wyjątki od
tego prawidła w większej liczbie
napotykamy nierzadko w kujawiakach,
kolach ale prawie nigdy w obertasach
krakowskich.
Krakowiak w rytmie pierwszym
o okresie ośmiotaktowym. Zaj-
rzawszy do zbioru Kolberga i tu
spotykamy nieprawidłowości prak-
tyczny się też i w krakowiakach rytm
jest tak samo prawidłowy jak w mazurze.
Oto gdzie piękna naszych tańców
co do formy, co względu na piękność
okresów i części i tu napotykamy

swobodę np. okresy dziesięciotaktowe
z dwoma odcinkach trzytaktowych,
co nadaje tańcowi osobną rodzimą o-
ryginalność. Czasem znowu napotyka,
kiedy w ludowych tańcach taktowanie
wyrazy złożone nieparzyście
z siedmiu lub dziewięciu taktów.
Podział na części jest rozmaity
to też figury się tańca mogą dość
a nawet trzy samoistne części
czasem znowu jedna część ma ośm
a druga dwanaście taktów.
Spotykamy też zmiany tonu,
czy albo też tak z majorowego na
minorowy, wracając z ukończeniem
samo tańca na przejściem na
tonacji dominanty zamiast toniki.
Cyl..., jest melodyi z pierwszego tonu,
czy znaczące nie podobna, a mimo

to nadaje onej werwę i charakter właś-
ciwy tańcowi ludowemu. —
[illegible] Jan N. [illegible]
Jan Gall układa obszerną ilość mazur-
ka do opery komicznej pod „Fraszquita"
Kur. L. N 12 z 12 Stycznia 1890.
Zmarła w Krakowie Ida z [illegible]
Karabeszowa żona dyrektora Tow. [illegible]
(Krakow.). Tow. muz. w 30 roku życia.
Teatr miejski pod dyrekcją Biborowicza
wystawił w Stanisławowie po długich
przygotowaniach operę Łysenki
p.t. „Rizdwianna nicz"
N.B. O pieśni ludowej pisze Karasowski
w „Młodości Chopina" str. 48.
N.B. W tymże samem dziele na str. 50 znaj-
duje się wiadomość o Rembielińskim Aleksan-
drze, zmarłym zbyt wcześnie utalentowanym
pianiście, także Fontana Julian kolega-
mi i przyjaciółmi Chopina.

Św. N° 4. z 15 Lutego 1888.

Pieśń narodowa w sztuce muzycznej: II przez Z. Noskowskiego.

Rytmika i akcenty czyli naciski stanowią podstawę każdego tańca i albo innemi słowy są jego charakterystyczną formą. Na niej polega oryginalność wszelkich tańców, tańców narodowych z których najcharakterystyczniejszym jest taniec węgierski tj czardasz, lecz jak już przedtem nadmieniłem najbardziej urozmaiconym jest taniec polski a raczej tańce które jak wiemy rozdzielają się na starsze, głównie tj. np. Krakowiak i obertas z ~~powodu~~ jednakich prawie rytmów jakoteż podobieństwa w samym tańcu, można uważać za jedno, mimo pewnych odmian w sposobie tańczenia i szybkości tempa. Lecz [illegible] chociaż oprócz tych cech

zewnętrznych, Doszukiwać się przymiotów
każdego tańca unikać w dziedzinie jego
stronę, to na samym wstępie ujrzymy że
będzie potrzeba dwóch czynników przyjąć też:
charakter i nastrój. Pierwszy stano-
wi ~~ist~~ rdzeń każdego tańca i jest jego
piętnem stałym, nieodłączonym. —
Drugi zaś jest zmienny i zależy od
chwilowego usposobienia kompozytora.
Wynika z tego że charakterem poloneza
jest powaga majestatyczność, mazurka
nieodłączną cechą jest swobodność
energia oraz życie, krakowiaka zaś
zuchwała wesołość i lekkość oraz powied-
ność. Oberkas nakoniec to szał za-
bawy, pohulanka, wybornie akcentowa-
na w swych zwrotach na „dziubka”
wstrząsaniem nogą i przyklękaniem.
To cały nieodłączna elegancja wszelkie

modyfikacyom, skoro tylko kompozytor nada tańcowi pewien nastrój, więc te, iż polonez może być uroczysty, tryumfalny, elegijny, melancholijny, rzewny lub wesoły, a w mazurku zarówno jak w krakowiaku i oberku uwidocznić może na zmianę szalność albo figlarność, pustotę albo wreszcie dramatyczność lub zadumę. Nadając taki nastrój tańcowi nowy rodzaj zmienia go zupełnie, urozmaica a więc wzbogaca i wprowadza na szersze horyzonty, nie dozwalając mu pozostać w ciasnych ramach jednostajności. Zdawać by się mogło że w tem co powiedziałem wyczerpuje się już wszystko co naszych tańców dotyczy, a jednak nie jest, posiadają one bowiem właściwość, że się je także śpiewa nawet podczas tańcowania.

Najmniej sprawdził polonez się do tego rodzaju, lecz kujawiaki i obertasy śpiewane liczniej już napotkać można; mazurki zaś a osobliwie krakowiaki nie mogą się obejść bez przyśpiewki. Z nimi więc rozpoczyna się nowy dział, wyższy stopień narodowej muzyki; przyśpiewka bowiem zamienia się na piosenkę wybiegającą z izdebki karczemnej hen hen na pola i łąki. /w N. Sączu się geneza piosenki będzie dwojaka mój przyp./ Rytm jej taneczny mięknie, i tempo wolniejszem się staje a melodya nabierająca serdecznej liryki, zaczyna być towarzyszką przy oraczu, uweselaniem pastuszka a rozmarzaniem prządki i ukołysaniem dziecka.

Cało piosenki ludowej poezyi

się zwołują do dworków szlacheckich, w
których melodje albo zostają nietknię-
te w swej prostocie, albo znajdują
domorosłych kompozytorów, twór-
czych na ich wzorze nowe pieśni
mazur o dziwnych akcentach lub wyszu-
kanej formie. Jako od dworku do
dworku przechodząc, dostaje się wresz-
cie piosenka do miasta, i jako wieść,
nosi ogólna z ust do ust z pokole-
nia na pokolenie się przenosząc,
nabierając znaczenia typu.

Niełatwem wszakże jest zadaniem
zapamiętać się wśród tego bogactwa
piosnkowego, sklasyfikować je
uporządkować i ostatecznie na
czem opiera się piętno narodowe
w piosnkach. Wszakże oprócz znanych
już tanecznych taktów, napotykamy

takty obce nazwom tańców np. takt
„trzy czwartowy", lub „sześcio ósemko-
-wej", Rozważajmy się tempa marsza
bardzo powolnego, oraz szybkiego i za-
ciężającej melodji. Od tego to punktu
zaczyna się nieporozumienie, kłótnia i
spór, co stanowi narodowość w
muzyce i na czem opierają twierdzenie,
„że te takie a nie inne skoki
będą cechą tej a nie innej narodowości/.
/: Np. Mojem zdaniem główną cechą
będzie to charakter i nastrój całego
każdego tańca zaś gdy charakter taki
którymi zwrotami / formułkami
nawet powiedzieć by można/: się objawić
może, więc i formułki te będą się
przy badaniu okazać, a że dana
czyli formułki pomimo narodowości nie
jest czem ani innej narodowości

zasadę ograniczonym, wiąże i powo-
na pokrewieństwa w wyznawaniu
wiarą zwyczaj ogólno ludzkiej mo-
gą się w rozmaitych narodowościach
spotykać, dla tego też ograniczyłem
całą narodowość, a raczej sprawę
dzięki tym jej do charakterystycznych
i wyższych znamion. Moje przyp. 8.
Dominujące jak muzyka rozwija się
w pewnym społeczeństwie jako
sztuka, spór taki w takim razie się
staje ~~...~~ zwłaszcza, gdy niepowo-
łani (czyt. niekompetentni) zaczną
posądzać wyroki i bez ceremonii
promować jednych na kompozytorów
narodowych, drugim zaś odmó-
wić tego zaszczytnego tytułu.
Ad 9. Odnośnie do mojej powyższej
uwagi pod 8 umieszczonej, że:

znaczeniu jedna — tj. mowy-
ta jest uniwersalną mową całej
myślącej ludzkości a, chociaż na-
wet i objawy jej, w rozma-
itych narodów rozmaicie się
wyrażają, mimo to podobnie
jak i duch ludzki musi być
ona analogiczna i nawet
na zdanie nie zawsze okry-
ta bolu za okrzykiem radości.
Dwoaty ~~[illegible]~~ rytmiczne w-
mowa tym się ~~[illegible]~~ że się
także wyraża ~~[illegible]~~ jako zna-
cza tej uniwersalnej mowy,
naszej, gdzie indywidualności
pomiędzy stylem i właściwo-
ściami tego stylu się odzna-
cza. Podobnie jak i zwyczajnej
mowie naszej po stylu i pewnych
ulubionych lub ~~[illegible]~~ przyzwyczajonych

zwrotach lub nawet pojedyn=
czych wyrazach / [illegible] [illegible] [illegible]=
nie [illegible] [illegible].